

Tidligere franske premierminister de Villepin annoncerer Marco Polo Selskab for promovering af Bælte & Vej

22. sept., 2017 – I en vigtig kronik i den engelsksprogede People's Daily's onlineudgave den 21. sept. annoncerer den tidligere franske premierminister Dominique de Villepin stiftelsen af det Internationale Marco Polo Selskab, hvis initiatorer er tidligere premierministre og udenrigsministre, der har forpligtet sig til at mobilisere den offentlige mening til støtte for Bælte & Vej.

»Den nuværende diplomatiske situation i verden og uforudsigeligheden hos nogle af stormagterne, kræver en ny, multilateral dynamik«, skriver Villepin. Alt imens han udtrykker bekymring over Trump-administrationens holdning til frihandel og miljøbeskyttelse, siger han, »Det er blevet afgørende at skabe nye poler for stabilitet og fremgang, der er indbyrdes forbundet i en omfattende plan for samarbejde«.

»I denne sammenhæng tilbyder Kina en ny mulighed for at opnå denne fælles ambition gennem Bælte & Vej Initiativet. Dette lovende projekt tilstræber ikke alene at støtte infrastrukturudvikling fra Asien til Europa og Afrika, men tilsigter også en genoplivning af ånden af multilaterale partnerskaber for at tjene den kulturelle dialog og stabilitet som afgørende fælles goder« skriver han. Han gennemgår dernæst en kort beskrivelse af projektets historie, siden præsident Xi Jinpings annoncering i 2013. Han beskriver, hvordan det vil være med til at genoplive de eurasiske landes industri, øge konnektiviteten, forny en kultur for multilateralt samarbejde

og sikre de nødvendige betingelser for økonomisk genrejsning og udvikling.

I løbet af de seneste par år har frugtbare udvekslinger med globale beslutningstagere forstærket det indtryk hos mig, at Bælte & Vej bør bredt og yderligere promoveres. Vi har brug for en platform til diskussion af ideer; skabe synergi og rejse international bevidsthed om initiativet. Vi har brug for at have fælles principper for en fælles skæbne og for sikring af respekt for mennesker, respekt for suverænitet og respekt for historien. Vi har brug for eksemplets dynamik, baseret på showcase-projekter, der involverer det størst mulige antal aktører; såsom stater, selskaber, borgersamfund, tænketanke og universiteter.

Det er grunden til, at vi, sammen med en gruppe af kvalificerede personer fra Europa og Asien, har skabt det Internationale Marco Polo Selskab, som en hyldest til de mest berømte brobyggere fra middelalderen. Det Internationale Marco Polo Selskab er en kreds, der er sammensat af tidligere premierministre og udenrigsministre, der er ivrige efter at mobilisere den offentlige mening i deres hjemlande og gøre fremstød for innovative forslag. For, vi har en fælles overbevisning: enhver indsats for at gøre Bælte & Vej Initiativet til en succesfuld virkelighed og bidrage til det, præsident Xi beskrev som 'århundredets projekt', bør hilses velkommen.

<http://en.people.cn/n3/2017/0921/c90000-9272161.html>

Foto: Tidligere franske premierminister Dominique de Villepin.

Det er Bælte & Vej eller nedsmeltning

Leder fra LaRouche PAC, 17. sept., 2017 – Den virkelighed, der konfronterer det transatlantiske finanssystem, har en vis evne til at hævde sig.

På den ene side er der taktsomme statsmænd, såsom tidligere franske premierminister Jean-Pierre Raffarin, Macron-regeringens udsending til dette års Bælte & Vej Forum i Beijing, der den 16. sept. til *Xinhua* sagde, at »Europa bør tilslutte sig det af Kina foreslåede Bælte & Vej Initiativ så snart som muligt«, med *Xinhuas* parafrase. »Lad os gribe muligheden og skabe flere profitter. Jeg mener, vi vil opnå win-win-resultater gennem samarbejde med vore asiatiske partnere«, sagde Raffarin. »Frankrig, såvel som andre europæiske lande, har brug for hastig vækst. Vi bør blive involveret i stedet for blot at diskutere det, for så spilder vi en masse tid. Initiativet er meget vigtigt for Europa ... Kina tilbyder en hjælpende hånd.«

På samme måde er Panamas regering, der netop har etableret diplomatiske relationer med Folkerepublikken Kina efter i årtier at have haft relationer med Taiwan, nu i færd med fuldt og helt at komme med om bord i Bælte & Vej Initiativet. Under den kinesiske udenrigsminister Wang Yis besøg til landet, understregede præsident Juan Carlos Varela Panamas betydning som logistisk havne- og lufthavnsplatform og opfordrede Kina til at benytte Panama som dets område for iscenesættelse af Bælte & Vej Initiativet for hele Latinamerika. Medlem af Panama Canal Authority Economics Unit, Eddie Tapiero, understregede en yderligere, afgørende pointe: Bælte og Vej »er en ny forretningsmodel for globalisering i verden, og Panama bør ikke være en udenforstående. USA må, som alle latinamerikanske landes hovedpartner, blive en del af initiativet. Med alle spillerne, der arbejder hen mod samme

mål, vil landene på længere sigt opnå en balance i deres styrke og stabilitet.«

Selv Rajoy-regeringen i Spanien synes at have regent ud, hvad vej, vinden blæser. Efter at have deltaget i Bælte & Vej Forum i Beijing, var Rajoys regering vært for et meget succesfuldt besøg i Spanien af Kinas statsrådgiver Yang Jiechi, hvor Spaniens yderligere integration i Bælte & Vej blev diskuteret.

På den anden side er der Wall Streets ekstremt opportunistiske intrigemagere, såsom Jim Rogers, uddannet på Balliol College (Oxford University) og sammen med George Soros medstifter af Quantum Fund, og som nu er gået egne veje som »investor og finanskommentator«, og hvis synspunkter, indrømmer han, bedst beskrives som den Østrigske Skoles monetarisme. I et interview, der blev udgivet af RT den 16. sept., sagde Rogers, at, hvis USA lancerer en fuldt optrappet handelskrig mod Kina, ville dette omgående give bagslag og sandsynligvis føre til, at Kina og Rusland trådte til og omgående erstattede det nuværende internationale finanssystem. »Hvis de indfører store sanktioner mod Kina, bringer det hele verdensøkonomien til fald. Og det vil sluttelig gøre mere ondt på USA end på Kina, fordi det bare vil tvinge Kina og Rusland og de andre lande tættere sammen. Rusland og Kina og andre lande forsøger allerede at etablere et nyt finanssystem. Hvis Amerika indfører sanktioner imod dem, ville de blive nødt til at gøre det meget hurtigere.«

Det, som disse udviklinger reflekterer, understregede Lyndon LaRouche i dag, er, at det, der er i færd med at blive skabt, er udviklingen af et nyt system, der vil fungere. LaRouche var den oprindelige skaber af dette nye system, der skulle erstatte det bankerotte Britiske Imperium, og mange af de personligheder, der i årenes løb var involveret sammen med LaRouche i promoveringen af denne politik, i alle dele af planeten, kommer nu tilbage for at spille større roller. Dette ses fra Thailand, til Europa, til Panama. Det er LaRouches indflydelse, hans ideer, der er drivkraften bag denne dynamik.

Noget er ved at ske, forklarede LaRouche. Hele feltet er ved at åbne op; der kommer atter frisk vand. Forskellige folk og politiske kræfter vil komme med om bord og vil få jobbet gjort. Det er disse mennesker, vi må organisere med dette formål for øje, sagde han.

Foto: Der poseres for fotografen før receptionen med Kinas præsident Xi Jinping som vært for BRIKS-ledere og statsoverhoveder for inviterede stater. September, 2017. (en.kremlin.ru)

Frankrig: Et Hartz IV-slavearbejdsprogram for den franske befolkning

Paris, 7. sept., 2017 (Nouvelle Solidarité) – På trods af den kendsgerning, at den ene rapport efter den anden afslører, at den tyske arbejdsstyrke er blevet fuldstændig forarmet af Hartz IV-»fleksibilitetsprogrammet« for arbejdsmarkedet i Tyskland, afslørede den franske præsident Emmanuel Macrons arbejdsminister, Muriel Penicaud, den 31. aug. omsider for offentligheden de »dekreter«, de har vedtaget for at »befri« den franske økonomi og gøre den mere »erhvervskompatibel«, dekreter, der vil føre Frankrig samme vej som Tyskland. Ved at vælge denne fremgangsmåde med »dekreter« har regeringen fuldstændig undgået debat i Nationalforsamlingen.

I en pressemeddelelse karakteriserer tidligere franske præsidentkandidat Jacques Cheminade dekretene som »Business France-dekreter«, fordi Muriel Penicaud er tidligere chef for en institution ved navn Business France, der udførte marketing af Frankrig som en god forretningsmodel over for verdens

investorer, i modsætning til den økonomi efter Colberts model, landet engang var.

Disse dekretter, siger Cheminade, er ensbetydende med at afmontere det Nationale Modstandsråds sociale program, som blev udarbejdet af den Fransk Modstand under krigen, inspireret af Roosevelts New Deal, som forbedrede levevilkårene for den franske arbejdsstyrke på en stor og langvarig måde. Grundpillerne i dette program var: et anstændigt hjem, et job, et offentligt sundhedssystem og pension for alle. Disse grundlæggende rettigheder er garanteret for alle i fortalen til 1946-forfatningen, som senere blev integreret i de Gaulles forfatning for den Femte Republik.

Denne reform, uden at gå ind i de juridiske detaljer, repræsenterer et reelt brud med den permanente jobkontrakt (CDI), som frem til i dag er blevet vel beskyttet af arbejdsloven. Disse dekretter har nu muliggjort »projektkontrakter«, dvs., kontrakter, der kun gælder i projektets løbetid. Tidligere blev de kun tolereret inden for byggeindustrien; nu bliver de udvidet til andre områder, især til den digitale økonomi. Samtidig er de kompensationer fra arbejdsdomstole (Prudhommes) til arbejdere, hvis permanente kontrakter blev ulovligt brudt, og som hidtil har været høje, nu blevet skåret ned. Sluttelig, for at bryde arbejdsloven, der regulerede alle arbejdsspørgsmål nationalt, og fagforeningerne, har Macron promoveret beslutninger taget på industrielt brancheniveau, eller gennem simple selskabsafstemninger (en venden op og ned på normhierarkiet). Således kunne bonusser, der ofte er en vigtig del af den generelle løn, blive besluttet på det enkelte selskabsniveau gennem afstemning. Alt imens fagforeningerne ønskede at gøre det ulovligt for internationale selskaber, der opererer i Frankrig og overordnet tjener profit, at beslutte at dumpe et fransk datterselskab, eller en del af selskabet, så fastslår disse dekretter, at selskaber, der overordnet set er sunde, har

ret til at afskedige arbejdere, hvis en del af et selskab ikke er konkurrencedygtigt.

Bemærk, at den samme Emmanuel Macron, der havde den frækhed at klage over manglen på »heroisme« i den nuværende politik i et interview den 30. aug. til *Le Point*, og som hævder, han vil inkarnere den, intet siger om den eneste kamp, der ville være heroisk: Kampen for at sparke de finansielle vekselere ud af templet med en ny Glass/Steagall-lov og genindføre social retfærdighed på arbejdsområdet med stabile og velbetalte jobs til alle. Den selv samme dag, som disse dekreter blev meddelt, meddelte de 40 topgrupper på Paris' CAC40 aktiebørs rekordhøje profitter på EU51,6 mia. i årets første seks måneder.

Foto: Frankrigs arbejdsminister Muriel Penicaud (højre) meddelte de nye arbejdsmarkedsdekreter den 31. aug. Ved siden af hende, Frankrigs premierminister, Édouard Philippe.

Frankrigs Attali om den næste finanskrise

28. juli, 2017 (Paris) – Jacques Attali, Frankrigs svar på et orakel, talte den 26. juli om det forestående finanskrak. Attali, der var præsident Mitterands grå eminence, men altid ved, hvad vej, vinden blæser, brugte sin onsdagsspalte i avisen *L'Express* til at minde læserne om, at krakket i 2007 ikke blev løst, og at alt tyder på, at tsunamien vender tilbage. Følgende uddrag er taget fra Attalis egen engelske oversættelse på hans webside.

Han talte om problemer, der ikke får megen opmærksomhed, »som om problemet ville forsvinde af sig selv som tiden går«. Blandt disse problemer inkluderer han problemerne med

migration, »som må løses en dag, og et problem, der tales endnu mindre om i dag end om andre problemer: den næste, globale, økonomiske og finansielle krise.

Det virker virkelig, som om vi troede, der aldrig mere ville komme en økonomisk og finansiell krise. Og at risikoen for noget sådant endegyldigt kan udelukkes ... Vækst synes at være kommet tilbage overalt. Arbejdsløshed mindskes ... Forsigtighedslovgivning lærte lektien af tidligere kriser og skabte betingelserne for en yderligere styrkelse af de internationale bankers modstandskraft ...

Og dog, hvor absurd er det at antage, at, i nutidens ubegrænsede og utæmmede globalisering, kunne man udelukke finanskrisen for altid. Så meget desto mere, fordi tegnene på en forestående krise faktisk er til stede.

1. For det første er statsgæld og privat gæld højere end nogen sinde ... Både statsgæld og privatgæld i de 44 mest indflydelsesrige lande har nået 235 % af BNP, sammenlignet med 190 % af BNP i 2007. Især er amerikanske lån til studerende og kinesiske bankers gæld vildt ude af kontrol. Uden at medregne at sikre betaling af de fremtidige pensioner, som pensionister en dag vil hævde deres ret til, og det er ikke medregnet.
2. Selskabernes aktieværdier er ude af proportion. Og hvad mere er, de seneste fusioner eller opkøb stiger i en eksponentiel rate ude af proportion med de profiler, som disse firmaer nogen sinde vil tjene. Og det er disse værdiansættelser, totalt kunstige, der har forårsaget fraværet af bekymringer over deres modparter: gældsmængden.
3. Bankregler i USA, der blev etableret i kølvandet på finanskrisen i 2007, vil blive nedgraderet og således give amerikanske institutioner en konkurrencefordel over deres konkurrenter og tvinge disse til at påtage sig nye risici i dette område og således gøre den generelle gældsbyrde større.

4. Hverken global vækst eller inflation vil betale regningen nu eller i fremtiden, for at sluge sådanne gældsposter. En måned fra i dag, eller et år eller ti år fra i dag, vil udlånere indse, at deres udlån intet er værd, og de vil begynde at gå i panik og blive bange. Det vil blive udløst af en mere eller mindre ubetydelig begivenhed i Italien, USA, Kina eller Mellempøsten. Centralbanker vil ophøre med at opføre sig som legale Madoff'er og reducere mængden af gratis penge, de nu giver bankerne. Regeringer og selskaber vil se en massiv stigning i låneomkostninger, og for nogles vedkommende vil man stille krav om massive opsparinger for ikke at gå bankerot. Krisen vil vende tilbage, og sammen med den, arbejdsløshed og forringet købekraft.«

Han tilbyder selvfølgelig ikke nogen løsning – kun at skære ned på gælden og gennemføre »finansiel lovgivning på internationalt plan«. En Glass/Steagall-reorganisering af det vestlige finanssystem eksisterer ikke i hans verdenssyn – men han ved helt bestemt, at kollapset kommer.

**RADIO SCHILLER den 18. juli
2017:
Fremskridt i Syrien og
Nordkorea;
men nu skal LaRouches Fire**

Økonomiske Love gennemføres, plus en rapport om Carnegie Hall-koncert i NYC til minde om Sylvia Olden Lee

Med næstformand Michelle Rasmussen

Læs her en anden rapport om koncerten:

I New York City, i det historiske Carnegie Hall, blev en stor kunster og digter æret med en koncert i anledning af hendes 100-års dag: Sylvia Olden Lee, der blev født på dagen for koncerten, den 29. juni, i 1917. En hyldest til hendes minde og til forevigelse af hendes levende eftermæle blev sponsoreret af Fonden for Genoplivelse af Klassisk Kultur, med deltagelse af Schiller Instituttet, for et totalt fuldt hus og et publikum, der var passioneret involveret i mindet om og fejringen af arven efter denne utrolige kvinde.

Koncerten, »En hyldest til Sylvia Olden Lee, mester-musiker og lærer« bestod af arier, der blev sunget af førende elever af Sylvia Olden Lee i hele USA, og som nu er førende operasangere, og af mennesker, som hun havde rørt, og som havde lært af hende og levet ved hendes side. Den verdenskendte Simon Estes sang også. Der var arier og lieder af Verdi, Donizetti, Brahms, Schubert; men der blev også sunget afroamerikanske spirituals, der var så stor en del af arven efter denne kvinde. Sylvia Olden Lee, der var den første afroamerikanske stemmetræner, som blev ansat af Metropolitan Opera. Hun skabte ligeledes muligheden for, at operasangerinden Marian Anderson kunne bryde farvebarrieren og blive den første, sorte sanger til at synge på Metropolitan Opera, med mange andre, der sidenhen fulgte. Der var også udvalgte korstykker af spirituals, der blev sunget af et 220-

mand stort kor, der omfattede Schiller Instituttets kor, og som også sang Ave Verum Corpus af Mozart og Halleluja-koret fra Beethovens Kristus på Oliebjerget. Det var en absolut fantastisk musikalsk begivenhed, men også en begivenhed, der bærer vidnesbyrd om den menneskelige sjæls udødelighed. For jeg tror, at, som alle, der deltog i denne hyldestkoncert kan fortælle jer, så blev Sylvia Olden Lee ikke blot mindet på denne koncert; hun var fysisk og åndeligt til stede for dem, der var samlet i dette lokale til hendes ære.

Vi har brug for et nationalt infrastrukturprogram, NU!

LaRouche PAC Internationale

Webcast,

14. juli, 2017

Det er den 14. juli, 2017; og, som de ville sige i Frankrig, »Bonne Fête Nationale!«. Vi ved, at præsident Trump netop er kommet tilbage fra at deltage i fejringen af Bastille-dagen i Paris, Frankrig, hvor han havde et succesrigt møde med præsident Macron, iflg. rapporter. De fejrede mere end 200 års fransk-amerikansk partnerskab, der går helt tilbage til vores alliance for at besejre briterne i den Amerikanske Revolution.

Men, der er gået nøjagtig én uge siden det historiske møde mellem præsident Trump og præsident Putin fra Rusland, på sidelinjen af G20-topmødet i Hamborg, Tyskland.

(Her følger det engelske udskrift af webcastet.)

WE NEED A NATIONAL INFRASTRUCTURE PROGRAM NOW!

LaRouche PAC International Webcast

MATTHEW OGDEN: Good evening; it's July 14, 2017. My name is Matthew Ogden, and you're joining us here for our weekly webcast on larouchepac.com. I'm joined in the studio by Paul Gallagher, {EIR} Economics Editor.

It's July 14, 2017; and as they would say in France, "Bonne Fête Nationale!" We know that President Trump has just returned

from attending the Bastille Day celebrations in Paris, France, where he had a successful visit with President Macron according

to reports. They celebrated over 200 years of French-American partnership going all the way back to our alliance to defeat the

British in the American Revolution.

But it's been exactly one week since the historic meeting between President Trump and President Putin of Russia, on the sidelines of the G-20 in Hamburg, Germany. We have a picture [Fig. 1] here I can put on the screen of President Putin's and President Trump's meeting, as you can see here. As was correctly

cited by Stephen Cohen in an article in *The Nation* yesterday, this was a very successful summit. The achievements included:

1) formalizing a new direct partnership between the United States and Russian Presidents – personal relationship; 2. negotiating a

very successful ceasefire in southern Syria, which continues to

hold to this day. This is part of a more general policy of coordinating anti-terrorism campaigns; 3. – according to reports

– creating a bilateral US-Russia channel to try to resolve the ongoing civil war in Ukraine. But, over the past week, we've

also seen an escalation to a real fever pitch of the so-called "Russia-gate" campaign. We've seen this very rapid escalation of attacks against the Trump Presidency. But as Paul Gallagher pointed out correctly in a lead that was published yesterday on the LaRouche PAC website, this latest series of frenzied outbursts against President Trump over the so-called "Russia-gate" is not due to some sort of 20-minute meeting that one of Trump's children had with a Russian lawyer at Trump Tower during the campaign. But rather, it's over the fact that President Trump himself had a very successful 2.5-hour meeting with President Putin of Russia last week. This is a meeting that Trump's opponents never intended to allow to occur, let alone turn out as positively and successfully as it did. This has been, emphatically, the issue all along in this so-called "Russia-gate" collusion scandal; going all the way back to before Trump's inauguration.

I'd like to put on the screen here a tweet [Fig. 2] that President Trump tweeted out on January 7th of this year, where he correctly identifies exactly what the issue here is. This is two weeks before the inauguration. He says, "Having a good relationship with Russia is a good thing, not a bad thing. Only 'stupid' people or fools would think that it is bad. We have enough problems around the world without yet another one. When I am President, Russia will respect us far more than they do now, and both countries will perhaps work together to solve some of the many great and pressing problems and issues of the world."

So, indeed, that's what Trump has been able to succeed in accomplishing; and he's stuck to this, despite the environment of

Russophobia which far rivals anything that we've seen at least since the Cold War, maybe going all the way back to the infamous

McCarthyism of the 1950s. You've reached a point now where even

Senator Tim Kaine, the former running mate of Hillary Clinton during the campaign, has openly accused the sitting President of

the United States of treason over the fact that Trump's son allegedly met with a foreign national to receive so-called damaging information against his opponent Hillary Clinton in the

Presidential campaign. While at the same time, Hillary Clinton

herself had actively solicited damaging, salacious misinformation

against her opponent Donald Trump from a known former agent of British Intelligence, Christopher Steele. So, that's quite the

double standard, if you ask me.

But to make the point, in the face of this entire apparatus, President Trump's policy of cooperating with Putin and establishing a good relationship with President Xi of China is,

indeed, a courageous one. But as Paul Gallagher made the point

in this same lead which I cited earlier, which he titled "Trump's

Policy of Peace with Putin and Xi Is Courageous; But His Policy

of Peace with Wall Street is not". Very correctly, Paul, you said "What is not courageous is this President's inability to take any steps against Wall Street towards carrying out the economic recovery policies on which he ran his campaign.

Rather,
Wall Street, led by the likes of Treasury Secretary Steve Mnuchin, is running all over him. President Trump is fighting the British imperial policy and it is British Intelligence which
launched 'Russia-gate' against him a year ago, and has driven the
Congressional leadership into McCarthyite madness. But
neither
he, nor either party in Congress, is fighting Wall Street;
that
is up to the rest of us, and it cannot be delayed or the next
looming crash will wipe us out entirely.”
So, Paul, that's what you said in the lead of the LaRouche
PAC website yesterday, very correctly; and I think we'll get
into
that. But this was echoed by Helga Zepp-LaRouche during
discussions we had with her just a little bit earlier today.
She
said what is clearly urgently necessary and seriously lacking
in
the current Trump administration is a commitment to following
through on what she called “an industrial program for the
United
States.” She said we need to get people to focus on this.
The
Trump agenda internationally is fine, clearly; especially
Trump's
stance on Russia, China, US cooperation, which is obviously
positive she said. And which is the source of the
unprecedented
attacks against his administration by those who wish to
sabotage
such a relationship. But domestically, we need a real
economic
program. She said, “As the famous saying goes, 'it's the
economy, stupid!'" She said that we do expect that sometime

this month, the US-China economic cooperation report is expected to be published, which was commissioned during President Trump's and President Xi Jinping's summit at Mar-a-Lago a few months ago.

But, as far as can be seen up to this point, there is really nothing yet happening in terms of Trump's promised \$1 trillion infrastructure investment plan for the United States. She said

this is a big weakness, along with Trump's indefensible cowardice

in the face of Wall Street. So, it's our responsibility to escalate this campaign to get this infrastructure campaign going

in the context of LaRouche's Four Economic Laws; starting with Glass-Steagall, which we're going to discuss more in a minute. We can use the reconstruction of the New York City region as a necessary catalyst and a keystone to energize this entire national infrastructure vision.

So, just to begin with, I'd like to play a short video which was just posted on the LaRouche PAC website, narrated by Jason Ross, on this subject. The title of the video is "What New York City Can Learn from Africa".

JASON ROSS: So, New York City has now officially entered the "Summer of Hell" created by long overdue maintenance

work around Penn Station. This work is going to reduce commuter

access to this vital hub by 20% for the half million commutes daily. A couple of weeks ago in New York, the derailment of an A

train left dozens injured and disrupted hundreds of thousands of

trips. In two years, the planned shutdown of the L train will

disrupt 200,000 daily trips for a year and a half. Today, New York City's subway delays are 2.5 times what they were just five years ago. It's clear that transportation in America's leading city is at the breaking point. This should be no surprise to anyone who has followed the lack of infrastructure investment over the past decades; particularly to Lyndon LaRouche, who fought against the 1970s destruction and under investment in New York City and the Big MAC (Municipal Assistance Corporation) financial dictatorship that took it over. Many of the immediately needed fixes are totally obvious to anyone familiar with the situation. Replace the 100-year-old tunnels crossing the Hudson and East Rivers; upgrade the switching equipment that dates back to Franklin Roosevelt's Presidency; and increase maintenance and repair, overhaul of track and equipment. But what's really required is a longer-term perspective of the next level of infrastructure; the long-term perspective whose absence caused the crisis that we now find ourselves in; a crisis in which New York City is merely a leading example in the United States. Without fighting to win a commitment to such a long-term perspective for a new platform, any short-term fixes – even needed ones – will just be kicking the can down the road. To make that long-term perspective clear, let's look at what we can learn from Africa and China. With some exceptions of the more developed nations such as Egypt and South Africa, African infrastructure is at a pitifully under-developed level. Consider these figures: The total shipment of freight by rail. In Africa, it's less than 10 % of what it is in the United States, China, or Europe. Consider per capita energy consumption in

Africa; only 10% that of the US, only 1/3 that of China. It's more clear, when we focus on the higher form of energy represented by electrical energy. Per capita use in Africa is only 6 % what it is in the United States, and only 1/4 that of China. In fact, less than half of Africans have reliable access to electricity at all. A typical US refrigerator uses more than double the average electricity use of citizens of Nigeria or Kenya. With such an insufficient infrastructure platform, extensive economic progress is simply impossible. Yet, some people – and by some people, I mean Africa's colonial masters, led by the British – say that African development should be through “appropriate” technologies. That an incremental approach to improvement should be taken; that foot-powered pumps for water, or solar panels on a hut would be a useful upgrade. That is nonsense! For example, the pathetic Power Africa plan proposed by President Obama would hardly make a dent in the outrageously low levels of development.

OBAMA: It's going to be your generation that suffers the most. Ultimately, if you think about all the youth that everybody's mentioned here in Africa, if everybody's raising living standards to the point where everybody's got a car, and everybody's got air conditioning, and everybody's got a big house, the planet will boil over.”

ROSS: Africa must leap ahead, not crawl forward; and this

can happen. The Congo River itself could support an estimated 100,000 MW of electricity; enough for 100 million people or more, with 40,000 MW from the planned Grand Inga Dam alone. The Trans-Aqua water program which would use water from the Congo and its tributaries to refill and to provide navigation to Lake Chad which is currently drying up; this would be larger by an order of magnitude than any other project in the world. The expansion of rail lines in Africa is currently at a world-leading level today; it's growing. New transportation routes across Africa will connect the hinterlands, allowing modern development. This will change the situation from the current land-locked regions of the continent.

To give one example, the freight costs for bringing in a container of fertilizer from Singapore, to bring that into Rwanda or Burundi, it's more than 2.5 times the cost of bringing it to the port city of Alexandria in Egypt; due to the terrible, insufficient quality of overland transportation infrastructure across the continent. So, by creating access to efficient transportation, regions benefit from the opportunity to bring in equipment and supplies; to export their products and ideas; for residents to travel. With the availability of electricity, higher productive capabilities are unlocked. The value of the land and of the people increases.

Some people recognize this. Unlike the outlook of the trans-Atlantic world, China views Africa not simply as a source of raw materials, as a continent that's best kept in a state of under-development; but as an opportunity for massive, rapid, intense, overall economic development. As potential partners for economic prosperity, as new markets, new collaborators. So, while US or European stock in Africa is heavily oriented towards mining and resource extraction, Chinese investment goes primarily to infrastructure and small- and medium-sized businesses.

Back in 2010, Chinese trade in Africa overtook that of US trade with Africa; and it is currently more than double the US-Africa trade level. China is financing big projects. The nearly 500-kilometer, 300-mile standard gauge railway in Kenya; built in only three years. The 750-kilometer, 500-mile Djibouti-Addis Ababa rail line, which will be extended. It reduces travel time from days to hours, as it whizzes by at 100mph. Such major investments, along with the future completion of the Grand Inga Dam, of the Trans-Aqua water system, they're going to completely transform the economy of Africa and each locality within it. Bringing water, power, transportation access; allowing a higher level of industry, mining, agriculture, scientific and cultural pursuits. Productivity will grow. So now, return to New York City. What has been missing in New York City? Maintenance? No. What's been missing is a commitment to discovering and building the next platform of

infrastructure for the region. In the context of a national credit system of Federal high-speed rail authority work, of upgraded and reliable waterways, of high-tech new designs of nuclear plants; all of these potentially built with international cooperation. In this context, how does New York City fit in this broader area that it exists in? Where will the next generation of transportation and development hubs lie? And upon what technologies will they be based? How can magnetic levitation technology change our view of transportation? How will commercial fusion power, realized within a decade by a fully funded research program, how could this change our relationship to power, to materials, to production, to transportation? How will the expanded availability of water, power, and transport open new areas of the country to development; and higher types of development? How will the Bering Strait connection change world freight flows? Will New York City even still be the nation's leading metropolis in a century?

So, sure. Fix the L train; rebuild the Hudson River tunnels. Absolutely. Redo the disaster known as Penn Station. But do it all in a national and international context; a context of a future orientation, of an economic outlook to the value of leap-frogging to a higher infrastructure platform. So as in the future, our national high-speed rail authority builds a 300mph train system, starting across the Northeast. As transit in cities are upgraded to allow for commutes of half an hour rather

than an hour and a half; as the World Land-Bridge connects to North America, allowing land travel from New York to Beijing; from North America to Asia. As all this takes place, what totally new projects will take place in New York City? What will

be its future; and what will be its mission?

The mistake of the past was failing to have a future; and that error must end.

OGDEN: So, this is clearly the kind of national economic vision that we need for the United States, and which needs to be

adopted by this administration. So, I just wanted to ask Paul to

give us a sense of where the fight around this stands, and then

some of the updates in terms of Glass-Steagall, which is the urgent first step.

PAUL GALLAGHER: Well, first of all, you've already pointed it out, but I want to point out that some political leaders here,

and most of the media, who are going crazy against since the meeting between the Presidents of the United States and Russia.

Most of them are directly opposing peace and the potential economic benefits that follow from the end of the last 15 years

Bush-Obama regime change wars. As the President pointed out yesterday, there has been what is already a long ceasefire in southern Syria, and two other ceasefires being worked on imminently directly coming out of that meeting that he had with

President Putin of Russia. That means lives are being saved there; American lives, Syrian lives, lives of others are being saved there. There is also an agreement that came out of similar

negotiations whereby the supply of water for the Palestinian Authority is being tripled. This agreement was just announced yesterday by Jason Greenblatt, the special envoy of President Trump to the embryonic Mideast peace or Palestinian/Israeli peace

negotiations that are going on. More importantly, Syria and the

Middle East have become a clear location for the New Silk Road,

the increasingly vast array of infrastructure developments and projects which include what Jason was just discussing there in Africa. The massive investment that China is making with some other countries as partners in the development of new infrastructure across Eurasia, now in Africa and into the Middle

East. There was just a large meeting in Beijing earlier this week of experts planning the reconstruction of Syria as soon as

the wipe-out of ISIS and the ceasefires now being put into effect

are actually in effect, the reconstruction with large-scale investment as part of the Belt and Road, as the Chinese call it.

This New Silk Road.

So, there is tremendous potential coming out of these summit meetings, and the readiness of the President to work with Putin,

with Xi, and the readiness on the other side of the Chinese leadership to continually expand this tremendous investment that

they have been making in new infrastructure projects across Eurasia into Africa through the Middle East. Obviously that stands ready as well to work in the United States; but that is where we come to the roadblock that we were referencing earlier,

Matt. That the Trump administration has been completely unable

up to now, to follow through on the economic promises that it made to the American people in the course of winning the Presidency. Those promises included reinstating the Glass-Steagall law; putting – for starters – \$1 trillion in new investments. And everyone thought that meant public investments into new infrastructure in the United States; including such things as new ports, new airports, national high-speed rail networks, connectivity for broken-down transportation systems like that of New York. This has not moved at all, because of tremendous deference to Wall Street and the White House looking to Wall Street – the worst possible place to look – Wall Street and environs. Private equity funds which claim to be setting up infrastructure funds, all this sort of thing. Looking entirely in the wrong place for a large-scale investment in fundamentally new infrastructure platforms in the United States. We had a glaring example of this in regard to New York City and the New York metropolitan area crisis just this week. It was announced that what I believe is the very first investment of the Trump White House under the Transportation Infrastructure Financing and Innovation Act – it's called TIFIA. For the little bit of public funds from the Federal government that have been going into transportation projects in the recent years, TIFIA is a big deal in a very little pond. The very first TIFIA investment in transportation infrastructure under the Trump administration was in Penn Station; and specifically the creation

of a second station across 8th Avenue from Penn Station in New York. To make a long story short, this development of a second station, which is not trains, is not tunnels, is not bridges, is not new routes, not new connectivity into high-speed rail going into New England and going into the Northeast corridor south and going West through New Jersey and Pennsylvania. It's not any of those things; it's a train station. It's only for some of these lines, and it is merely one small part of what is really the development of a huge shopping and office mall in this former Post Office location directly across 8th Avenue from Penn Station. This is almost \$600 million in this Federal investment grant being combined with investments more or less ordered by the various transportation agencies in the New York area, and a significant investment by the state of New York, essentially in order to create 850,000 square feet of new office and retail mall space.

Now what's going on with malls across the United States? They're going bankrupt. So, what we're creating here is an immediate, new potential large-scale bankruptcy like the one that just occurred with the public/private partnership for the Indiana Toll Road; like the one that just occurred with the public/private partnership for Route 130 in Texas, which just – God bless it – emerged from bankruptcy for the second time under

a new private/public partnership which will soon go bankrupt for the third time. These projects which can't even take tolls; not even high tolls. Even with those high tolls can still not meet the rapacious demands of the private investment banks, private equity funds, and the other Wall Street which want 10% return on their investment annually; want all of their capital back in ten years. They simply cannot meet these demands, even with tolls that drivers cannot pay. This kind of failure is going on all over the country of exactly this kind of large-scale investment that we unfortunately just saw go into New York. What is needed, clearly, is in the trillions; the \$1 trillion is a low estimate of what is needed if the United States were to stop the decline in per capita provision and use of electricity and instead increase it again. If it were to stop the decline in all of the most productive forms of the use of water, and instead increase it again by new water management, water transfer, and even at the frontiers of technology, water creation; that is, storm creation technologies, especially in the West of the country. If the United States were to stop the decline in passenger rail and freight rail travel annually, and instead build out an entirely new national high-speed rail network. If it were really to attack the problems of storm management, or storm protection; the kind of thing which would have prevented the ruination of the tunnels in the New York subway and rail systems in the first place. If they had been able to have sea gates to stop the destruction wrought by Hurricane Sandy, the replacement of water infrastructure nationally with new infrastructure. This clearly requires

trillions, and it requires trillions in a short period of time.

There is only one way that this can be attempted, and that is to

create a national credit institution which both attracts new Federal credit and also attracts the investment of holders of existing US Treasury debt, the investment of holders of municipal

debts, of state debts who want to put that in the way that citizens did in the period of World War II into new war bonds; who want to put that into a new bank created by Congress and make

a bank capable of issuing trillions of dollars in infrastructure

credit; and have it coming from sources already existing within

the Federal government at the same time, as well as the participation of infrastructure bonding by state and municipal agencies. It is only through that kind of Hamiltonian national

credit issuance that, putting aside all the nonsense about public/private partnerships or the idea that some in the Trump administration had of an infrastructure bank which was really more like a private/private partnership, a kind of giveaway to organized capital in the United States in order to put it into a

bank which would reward them with tax credits equal to what they

were putting in, and then borrow and borrow and borrow on the debt markets. This kind of Wall Street scheme absolutely is destructive, and results not simply in these repeated bankruptcies, but actual destruction of infrastructure in the country.

Clearly, that requires that Glass-Steagall be reinstated.

Why? Take a look at the issuance of credit of China over the last ten years. It clearly has been driving the majority, and at

all times over that decade, a third or more of the growth in the world. It's been doing that perhaps on the order of \$10 trillion or more in credit issued by the major public commercial banks in China; what are sometimes called the policy banks, but they are public, commercial banks. Although the Chinese system is clearly somewhat different than ours, nonetheless commercial banking is commercial banking; whether it's being done by government-backed banks or being done by commercial banks which are entirely private. Their publicly-backed commercial banks have put \$10 trillion or more in new credit into the development of the Chinese economy. Increasingly in the last two years, into the projects that I was referencing in the beginning in other countries along what they call the Belt and Road, the economic Belt and the maritime Silk Road; which have now crossed into Africa and are now crossing into the Middle East war zones to reconstruct them. Perhaps \$400-500 billion is already invested and committed outside China in the last two years by these major banks.

Now, how have they done it? Obviously during this period of time, there have been some bubbles created in the Chinese economy in real estate and so forth, bad debt of the same kind which brought down the banking systems of the United States and Europe.

How have they avoided that? First of all, the vast majority of

that new credit has gone into the most productive and most productivity-generating investments; in particular, the platforms of new infrastructure from nuclear power to fusion power research to the dynamic space program and to the national high-speed rail networks, the North-South water transfer, projects which have changed the availability of water in the Chinese economy. That's first of all. Second of all, they have operated under a fairly strict enforced Glass-Steagall regimen since January 1, 1995. That has also enabled those banks to overcome the formation of bad debt, the existence of bankruptcies, and to keep on issuing this productive credit. They have, despite this huge credit issuance, stayed below 3% of the world's banking systems' exposure to derivatives. Less than 3% of that exposure is in the Chinese commercial banking system. Their income, their revenue has been overwhelmingly from loans, including 70% to 80% and more of the annual revenue of all of these banks in comparison to half or less than half of the income of the megabanks in the United States coming from interest on loans. That has indicated the Glass-Steagall ordering of their banking system, and has enabled them to keep doing this. We have to reinstate Glass-Steagall here immediately in order to put the commercial banking system of the United States in a condition where it will make productive loans of that kind, and in order to head off what is clearly now an approaching

crash

on the order of, or greater than, 2008. You have all sorts of bankruptcies, not just public/private partnerships; all sorts of

bankruptcies rising fairly dramatically in the United States after a tremendous issuance of credit to the banks, and by those

banks to the largest corporations and on the high interest debt

markets of other corporations, which have set them up for another

crash which is now approaching. Just to give one example, it was

reported the day before yesterday that in Texas, which of course

brings together the central area of the shale oil and gas boom of

the last ten years and all of the companies associated with that,

along with retail chains and malls. The rate of corporate bankruptcies in the first six months of this year in Texas has been an all-time record; much higher than even in 2009, the real

of the real, total collapse. It has been about 50% higher than

the same period of time last year. When you look at the auto loan delinquencies rising rapidly, the credit card delinquencies

rising rapidly, the fact that the Federal government has just had

to restate its exposure to student debt in such a way that it suddenly produced a deficit in June of nearly \$100 billion in the

Federal budget in a month in which there is usually a surplus, simply because of the losses coming from the write-off of defaulted student debt. This kind of a crash would not only devastate our economy, it would also cause tremendous for the

international collaboration in development; which is really the leading and positive feature of these summit meetings which have occurred.

As the American people have been demanding, we have to reinstate the Glass-Steagall Act. Janet Yellen was asked about

this just yesterday again in her Senate testimony; and gave the

usual nonsense explanation that we should value highly the Lehmann Brothers of the world, because because of Glass-Steagall,

she said, Lehmann Brothers failed. Because of Glass-Steagall, other investment banks failed. Whereas, if we had not repealed

Glass-Steagall, they could be rescued by big commercial banks and

therefore, these Wall Street speculators could keep on doing what

they were doing. But the question alone indicated that – the question was from a Senator who asked her “Did we make a mistake

in repealing Glass-Steagall?” – indicates that that question is

still reverberating through Congress. We have to get that reinstated in order for the rest of this program which is our objective, to work. So, that’s what I would say about it, Matt.

OGDEN: As you stated correctly yesterday, this is the major weakness of the Trump administration at this point. Even the ability to follow through on these kinds of productive relationships with China in terms of great projects and infrastructure development is in jeopardy. Not only because you’re missing the entire mechanism to make that work in the form

of a national bank, but also because we're flirting with disaster as another financial crisis – potentially worse than 2008 – is looming over the entire trans-Atlantic.

GALLAGHER: And all of the collaboration of the sort that we just saw in Africa, if people can actually put themselves in that situation; all of the collaboration that we saw there could be replicated in terms of collaboration and development of, for example, high-speed rail networks in the United States with the Asian powers which are financing that in Africa and in other areas of Asia. But not if our policy is going to be one of no national public funding, no national public credit institution. There will be no way for those investments and that engineering assistance to take place.

OGDEN: It's only now that China has actually even been able to take off in terms of this global infrastructure program in the way that it has wanted to. As Bill Jones went through on this program on Monday, despite the fact that it was all the way back in 1991, 1994 that the Eurasian Land-Bridge idea was being discussed in high-level circles in China with Helga Zepp-LaRouche attending forums on this subject in Beijing in 1994. We had two major economic crises in the intervening period: 1997, but then in a major way, 2008. It's only been since 2013 that Xi Jinping has been able to get this program off the ground. So, if you look at this in the long term, you really are at a crucial

decision point for the entire globe on which this decision by the Trump administration – are you going to follow through on this promise you made in the campaign? The future of a lot hinges on that. Frankly, with the kind of courage Trump has shown in the face of the severity of the propaganda and attacks against him on the Russia question, there is no excuse why he should not have the same kind of courage in the face of Wall Street. One question is, as Mr. LaRouche identified it all the way back in the transition period, what is the nefarious role that is being played by Steve Mnuchin, for example, in undermining and sabotaging what was clearly one of the issues on which the American people voted in the Trump campaign; which was Glass-Steagall and finally getting tough on Wall Street.

GALLAGHER: You'll remember as recently as a month or so ago, in an interview, the President said some people want to go back to the old Glass-Steagall system; we're looking at that right now. That's what he said. Clearly, there is also strong opposition from certain people in Congress who are in Wall Street's pocket in the Republican Party, and also from Mnuchin and others in the administration who want to give Wall Street a complete deregulation instead. The President has been letting those people have their way; and so of course, have the Republican leadership in both Houses of Congress been kowtowing in the extreme to the demands of Wall Street to take off regulations, to let them again leverage up in the way that they did right before the last crash where they got up to 30:1 and

35:1 debt leverage. They want to have the capital requirements lowered so they can leverage up again. These kinds of demands are being granted by the leadership in Congress and by the President, when they have clearly said to the American people, we want productivity; we want development to return; we want new infrastructure development to return; we want to rebuild the country. They're not doing it. I would just emphasize that those members of the House and the Senate in the order of 50 or 60 total who have put their names on Glass-Steagall legislation, they have done so with large-scale petition drives being done by constituency groups with which we've been working, which have put them in a position to say "My constituents are demanding this; and constituents across the country are demanding reinstating Glass-Steagall." They moved from that, so it's really up to us to get this done and break through this combination of money and fear and cowardice which is really letting Wall Street continue to run this infrastructure issue. They will absolutely destroy what little remains of the infrastructure in the country; they will make these breakdown crises as in New York and dam that collapsed in California and the locks that are threatening to collapse on our major waterways. They will make them far worse by their toll-looting schemes and their public/private partnership schemes. That's got to be completely replaced by a policy of Hamiltonian national credit; that's the only thing that

will work.

OGDEN: Exactly. As Helga was saying when we spoke with her earlier today, this is the strategic priority in terms of a breakthrough on the domestic front in the United States; is securing the kind of momentum necessary to force the Glass-Steagall measure through, and to create the kind of political environment in which it's impossible to oppose Glass-Steagall. The kind of situation that is now hitting in New York, we've now come into the official "Summer of Hell" as Jason said in the beginning of that video; this creates the kind of political conditions on the ground where you can really catalyze at least a discussion of the type of infrastructure vision that you need for the United States. But this comes in the context of what could potentially come out of a US-China cooperation on Silk Road development, or the Belt and Road Initiative development. As Jason said, you do have to really think in terms of at least 50 years into the future. What is the kind of economic geometry in which these current crises, these current projects fit? And the only form of economics which is based on that kind of thinking, is what Hamilton came up with at the origination of the United States: This credit system which is fundamentally different from the kind of monetarism which this public/private partnership approach is based on. That's the only kind of philosophy which thinks in terms of 50-100-year returns in terms

of real physical wealth and real increases of productivity rather than just accounting.

GALLAGHER: There are people such as our friend Hal Cooper, a very experienced and expert railroad engineer and planner, who have exactly that kind of vision of how the now-collapsing transit system around New York City could be transformed into something in which the lines would not all be converging on Penn Station and stopping there, and then going into tunnels and gradually going back the other way – all of it at 10mph or less. But rather, those transportation lines within the city would be opening up and connecting directly into high-speed lines coming out of that area, going to New York State and New England, going west across the belt between New York and Chicago and the whole high-speed planning area there; going down all the way to Florida in the Northeast corridor. That these kinds of directly flowing connections which would make the transit system around New York merely the major node, the biggest node in the country in a continually connected national high-speed transportation network. These kinds of plans do exist; they require – as I was saying before – naturally they require a great deal of investment. They don't require a few hundred million dollars from here and there and everywhere else into an office and shopping mall to make a new train station. They require serious, long-term, high

productivity building of the kind of transportation infrastructure that we have nowhere in this country at this time.

That's where Hamiltonian banking and credit comes in; and it's really the only thing that can make that possible.

OGDEN: Well, thank you very much, Paul. I know that your last appearance on this program generated a lot of views on the internet, and also a lot of questions. I think a lot of the viewers appreciated the opportunity to write in via the comments on YouTube.

GALLAGHER: I tried to answer some of them.

OGDEN: You had the opportunity to answer them. So, we would invite people again; if you have questions for Paul, go ahead and write them in the comments section on this YouTube video. Maybe we can do another follow-up video where it's a question and answer kind of session like that. This is an ongoing discussion, obviously; and we've got a lot of responsibility on our shoulders to follow through on this policy and to make this work. So, thanks a lot, Paul, for joining us.

GALLAGHER: Thank you.

OGDEN: Thank you for watching; and please stay tuned to larouchepac.com.

Frankrig 'går til Macron' i valg til Nationalforsamlingen

Paris, 12. juni, 2017 (*Nouvelle Solidarité*) – Første runde af de franske parlamentsvalg bekræftede en massiv sejr til Emmanuel Macrons parti, der, sammen med sine allierede fra centrumspartiet MoDem, fik 32,2 %. De andre partier blev straffet med langt ringere resultater af en befolkning, der er dødtrætte af alle de kendte politikere. På andenpladsen kom den traditionelle højrefløj, Les Républicains, med 18,8 %, og på tredjepladsen kom Le Pens Front National, der blev reduceret fra sine 32 % i præsidentvalgets anden runde til nu blot 13,2 % i valget til Nationalforsamlingen (parlamentet). Ind som nummer fire kom Mélanchon og hans France Insoumise (Frankrigs 'Die Linke', venstrefløjen), der ligeledes blev reduceret fra sine 19 % i præsidentvalget og til blot 11 % i går, og Socialistpartiet blev beskåret til 7,44 %! Ser man det!

Dette var imidlertid kun en massiv sejr for de folk, der stemte, for partiet af ikke-vælgere var det stærkeste af alle: 51 % af de franske vælgere stemte ikke, rekorden siden 1958 og 7 points højere end ikke-vælgerne i 2012. Det franske folk, frustreret over det, de ser som landets generelle nedgang, besluttede tydeligvis at sparke de siddende ud og satse på den nye og unge Macron.

Den massive valgsejr til Macrons parti mangler stadig at blive bekræftet næste søndag, den 18. juni, i en anden valgrunde. En større valgdeltagelse kunne ændre tingene noget, men ikke fundamentalt. Som det står, er forudsigelserne, at Macron og hans allierede ville få hele 400-470 pladser i Nationalforsamlingen; Les Républicains, 70-130; Mélanchon og PCF (2,8 %) kunne måske danne en 'gruppe' på 10-15; Front National, 1-5 pladser; Socialistpartiet, 15-40 pladser. Le Pens pladser er få, fordi, på trods af deres 13,2 % (flere end

Mélanchon), er de stadig dæmoniseret, så venstre og højre har en aftale om at give stafetten videre til hinanden, om nødvendigt, for at hindre Le Pen i at vinde løbet.

Foto: Den franske Nationalforsamling – parlamentet – får et radikalt andet ansigt efter prognoserne efter første valgrunde. Anden runde til parlamentet finder sted 18. juni.

Frankrig: Leder af Solidarité et Progrès Jacques Cheminade angriber svindelene med 'fælles valuta'; definerer sit eget koncept

Paris, 3. juni, 2017 – I en erklæring af 2. juni forklarer Lyndon LaRouche ven og allierede, tidligere franske præsidentkandidat Jacques Cheminade, den afgørende forskel mellem sit eget forslag om brugen af en »fælles valuta« under den kommende, post-euro-æra, og så det vanvittige sammensurium, der i stigende grad bringes til torvs af andre franske politikere, både fra venstre og højre, og som enten er uvidende eller også lyver med fuldt overlæg samtidig med, at de hævder, de er modstandere af »systemet«. Jacques Cheminades erklæring, der kan læses på det originale franske på hans hjemmeside

<http://www.cheminade2017.fr/Jacques-Cheminade-quelle-monnaie-c>

ommune-pour-l-apres-euro , følger her:

Cheminade: 'Hvilken fælles valuta skal man have i post-euro-æraen'

Debatten mellem de to kandidater Emmanuel Macron og Marine Le Pen den 4. maj demonstrerede den inkompetence, som gør sig gældende mht. behandlingen af et afgørende spørgsmål, der involverer selve vores eksistens. Tidligere, den 2. marts, indikerede en Ifop-opinionsundersøgelse, der blev gennemført på vegne af *Le Figaro* og Robert Schuman Foundation, at 75 % af alle vore medborgere er imod en tilbagevenden til en national valuta. Det er for at forføre disse vælgere, der klynger sig til den overbevisning, at euroen fortsat er en rambuk og en forenkende faktor for vores handel, at de førende, såkaldte »euroskeptikere« har smidt ideen om at »forlade« eurosystemet over bord. Marine Le Pen foreslår således, efter Jean-Luc Mélenchon og Nicolas Dupont-Aignan, at »transformere« 'enhedsvalutaen' (euro) til en 'fælles valuta'.

Deres falske begreb om denne »fælles« valuta er det modsatte af, hvad jeg vil argumentere for. I realiteten indebærer deres forslag skabelsen af et dobbelt monetært system, der ville underordne de nationale valutaer en overordnet »euro/fælles valuta«. Det ville betyde, at al national handel inden for vore grænser ville finde sted i frank, men at handlen med medlemmer af den monetære zone eller medlemmer uden for denne, ville finde sted med en ny type euro, der er transformeret fra en »enhedsvaluta« til en »fælles valuta«. Sidstnævnte ville de facto blive et obligatorisk mellemlid med al handel med udlandet! Og handel uden for de nationale grænser kræver to vekslingsprocesser: fra ens egen, nationale valuta til euro, og fra euro til den udenlandske valuta.

De facto støttet i dag af Jean-Luc Mélenchon, Nicolas Dupont-Aignan og Marine Le Pen, blev dette system introduceret i 1991 af den tidligere højrefløjs-økonomiminister, Edouard Balladur, bakket op af den britiske tory-premierminister John Major, og

af »neo-gaullisten« Philippe Séguin under dennes berømte tale for Nationalforsamlingen imod Maastricht-traktaten i 1992, og bliver nu solgt som et alternativ til »enhedsvalutaen«.

I praksis ville et sådant system blive meget vanskeligt at administrere, især for vore landmænd og producenter, som Emmanuel Macron påpegede under Tv-debatten den 4. maj.

Det ville forvise den nye franske frank til den bedrøvelige status af en blot og bar »lokal valuta«. Selv, hvis kurserne (blandt EU-valutaer) kunne tilpasses med fastsatte mellemrum, for eksempel hver 6. måned, så ville den angivelige genrejsning af national suverænitet i realiteten være illusorisk.

I virkeligheden ville værdien af nationale valutaer i dette kurssystem med en »fælles eurovaluta« stadig blive styret og dikteret af den samme Europæiske Centralbank som i dag, dvs., en total, monetaristisk institution, der grundlæggende set står til tjeneste for de private banker.

Med en sådan »fælles eurovaluta« vier finansoligarkiet sig selv til at være et nyt instrument, der gør det muligt for, at alting kan forandres med det formål at sikre, at intet i virkeligheden forandres.

Det, jeg argumenterer for, er et totalt anderledes begreb om en »fælles valuta«: En tilbagevenden til en »regnskabs-euroenhed«, i lighed med den Europæiske Valutaenhed (ECU), der blev brugt mellem 1979 og 1999. Lige som dengang vil det hovedsageligt være de europæiske institutioner – der i dag totalt må genopbygges på nye fundament – og nationalbanker, der ville beregne og afgøre deres mellemværender indbyrdes ved brug af ECU'en uden, at denne nogen sinde ville erstatte nationale valutaer i international handel.

Med min politik ville nationalstater genvinde deres monetære suverænitet med det formål at udstede statskredit i deres egen, nationale valuta, og som har til hensigt at tjene

menneske og natur, samtidig med, at de indbyrdes koordinerer ved hjælp deres regnskabsenhed, for at forsvare værdien af deres valutaer over for udenlandske valutaer, som aftalt inden for dette system.

Derudover indgår Frankrig i »aftaler om begrænsninger af suverænitet, der kræves for organisering og forsvar af fred«, som det fastsættes i fortalen til vores Forfatning, især mht. virkeliggørelsen af store projekter på europæisk skala og videre endnu, og som udstyres gennem udstedelse af statskredit i hver stat, koordineret med vore partners udstedelse af kredit.

Vladimir Putin i interview til Le Figaro: 'Hold op med at opfinde en russisk trussel'

Paris, 31. maj, 2017 (Nouvelle Solidarité) – To dage efter sit møde i Paris med Emmanuel Macron, gav Vladimir Putin et langt interview til *Le Figaro*, der blev udgivet i dag, med en hovedoverskrift på avisens forside, »Hold op med at opfinde russiske trusler«.

Putin gennemgår alle de spørgsmål, der blev dækket under hans tête-à-tête med Macron, og han giver sit synspunkt på hvert af dem. Af særlig interesse var Putins svar på, om mistilliden med Macron var blevet overvundet:

»Jeg kan sige, at den nye præsident for den Franske Republik har sit eget syn på tingene på det internationale område. Generelt set er det et meget pragmatisk syn. Og vi har helt

sikkert samstemmende punkter, der gør det muligt for os at arbejde sammen.«

På det første spørgsmål om den særlige anledning til Putins besøg – 300-året for tsar Peter den Stores besøg i Frankrig – var Putins svar, at Rusland var helt integreret med fransk historie og den europæiske skæbne, længe før Peter den Store.

»Rusland og Frankrig har en meget længere historie og langt dybere rødder ... Faktisk kom den yngste datter af Jaroslav den Vise, Anna, en af Ruslands store prinsesser, i det 11. århundrede for at blive gift med Kong Henri I af Frankrig. Hun hed faktisk Anna af Rus, Dronning af Frankrig. Hendes søn Philip I af Frankrig grundlagde to royale, europæiske huse, Valois og Bourbon, og sidstnævnte sidder endnu i dag i Spanien.«

Med hensyn til Peter den Store havde Putin følgende at sige:

»Peter den Store var frem for alt en reformator, en mand, der ikke alene gennemførte de bedste og mest up-to-date praksisser, men var også uden for enhver tvivl en patriot, der kæmpede for at sikre den plads i internationale anliggender, som Rusland fortjente. Men han var frem for alt forpligtet over for at reformere sit land, gøre det moderne, robust og fremadskuende. Han lykkedes med mange, hvis ikke alle, af sine foretagender. Han fokuserede på forskning, uddannelse, kultur, militære anliggender og statsmandsskab og efterlod en enorm arv, som Rusland har beroet på frem til i dag, for slet ikke at tale om, at han grundlagde min hjemby, Skt. Petersborg, som i mange år var Ruslands hovedstad.«

En løsning på Ukraine-krisen

Den russiske præsident forklarede situationen i Ukraine i nogen dybde:

»Fremskridt i løsningen af alle konflikter, inklusive konflikten i det sydøstlige Ukraine, kan først og fremmest opnås af parterne i konflikten selv. Denne konflikt er intern – primært en ukrainsk konflikt. Den opstod efter en forfatningsstridig, voldelig magtovertagelse i Kiev i 2014. Dette er kilden til alle problemerne. Det vigtigste at gøre er at finde styrken til at forhandle med alle konfliktens parter, og frem for alt er jeg overbevist om, at, som man siger, bolden ligger hos de officielle Kiev-myndigheder. De må først og fremmest sørge for at implementere Minsk-aftalerne.

Le Figaro: Kan Rusland fremlægge et initiativ, der kan frembringe fred?

Putin: Vi mener, at hovedbetingelsen er at trække de væbnede styrker tilbage fra kontaktlinjen. Dette er det første, der må gøres. Tilbagetrækningen er blevet fuldført i to områder, men dette mål er ikke nået i det tredje område. De ukrainske myndigheder siger, det ikke kan gøres pga. skyderiet dér. Men skyderier vil ikke ophøre, med mindre tropper og tunge våben trækkes tilbage ... Det andet mål i den politiske sfære er, omsider i praksis at gennemføre loven om disse regioners særlige status, som det Ukrainske Parlament har vedtaget. Loven er blevet vedtaget, men er ikke sat i kraft.

Loven om amnesti er blevet vedtaget, men præsident Porosjenko har ikke underskrevet den. Minsk-aftalerne fastsætter den sociale og økonomiske rehabilitering i de selvproklamerede republikker [Donetsk og Luhansk]. I stedet for at gøre dette, har Kiev indført blokade af disse territorier. Blokaden blev indledt af de radikale elementer, der blokerede jernbanelinjerne. I begyndelsen fordømte den ukrainske præsident deres handlinger og sagde, han ville genoprette orden. Det lykkedes ham imidlertid ikke. I stedet for at fortsætte sin indsats, sluttede han sig officielt til blokaden og udstedte en eksekutiv ordre med dette formål. Kan vi tale om forandringer til det bedre i denne situation? Vi har hidtil desværre ikke set nogen.«

Om Syrien

Le Figaro: »... Hvad mener De er de væsentligste løsninger for, at Syrien kan gå ud af denne langvarige krig?

Putin: Jeg vil gerne først og fremmest nævne Tyrkiets og Irans konstruktive fremgangsmåde og, naturligvis, den syriske regering, der, sammen med Rusland, er lykkedes med at opnå en våbenstilstand. Denne ville ikke have været mulig uden den såkaldte syriske væbnede opposition. Det var det første og meget vigtige skridt mod fred.

Et andet skridt, der ikke er mindre vigtigt, er aftalen om at oprette de såkaldte deeskaleringszoner. Der er i øjeblikket fire sådanne zoner. Vi mener, dette er en ekstremt vigtig milepæl på vej til fred, hvis jeg kan udtrykke det sådan, fordi det er umuligt at tale om en politisk løsning uden at standse blodsudgydelsen. Efter min mening står vi nu over for en anden opgave, som er teknisk og, vil jeg sige, teknologisk komplementerende skabelsen af disse deeskaleringszoner, hvor man aftaler deres grænser, og hvordan regeringsorganisationer vil fungere dér, såvel som, hvordan disse deeskaleringszoner vil kommunikere med verden udenfor.

I øvrigt nævnt præsident Macron dette, da han talte om humanitære nødhjælpskonvojer. Jeg mener, den franske præsident generelt har ret, og dette er et af de kontaktpunkter, hvor vi kan samarbejde med vore franske kolleger. Når deeskaleringszonerne først er formaliseret, håber jeg, at i det mindste nogle elementer af samarbejde vil begynde mellem regeringen og de folk, der vil kontrollere deeskaleringszonerne.

Jeg håber virkelig (og det, jeg nu vil sige, er meget vigtigt), at disse zoner ikke bliver til en prototype for den fremtidige, territoriale opdeling af Syrien. Tværtimod forventer jeg, at disse deeskaleringszoner, hvis der etableres

fred, og de folk, der vil kontrollere dem, vil samarbejde med de officielle, syriske myndigheder. Det er sådan, et miljø for grundlæggende interaktion og samarbejde kan og må bygges. Næste skridt er en ren politisk forsoning og, hvis muligt, udviklingen af forfatningsmæssige love, en forfatning og afholdelse af valg.

Le Figaro: Rusland og de andre parter er jo uenige om det syriske spørgsmål mht. primært, skæbnen for Bashar al-Assad, som de vestlige lande har anklaget for at bruge kemiske våben mod sit eget folk. Hr. præsident, kan De se Syriens politiske fremtid uden Bashar al-Assad?

Putin: Jeg mener ikke, jeg har ret til at afgøre Syriens politiske fremtid, med eller uden al-Assad. Dette skal syrerne selv bestemme. Ingen har ret til at kræve de rettigheder, der tilhører et andet lands folk. Det er det første, jeg ville sige. Har De et tillægsspørgsmål?

Le Figaro: Ja. De siger, dette ikke er Deres afgørelse. Men dette betyder ikke, at Syriens fremtid er mulig uden al-Assad, vel?

Putin: Som jeg har sagt, så skal det syriske folk afgøre dette spørgsmål. De har nævnt beskyldninger om den syriske regerings brug af kemiske våben. Da angrebet skete, opfordrede vi vore amerikanske partnere – og alle andre, der mener, dette haster – til at sende inspektører til flybasen, ud fra hvilken de fly, der kastede kemiske bomber, angiveligt skulle være fløjet. Hvis kemiske våben blev brugt af præsident al-Assads officielle afdelinger, ville moderne udstyr til verifikation helt sikkert finde spor af det på flybasen. Det er helt sikkert. Disse spor ville blive fundet i flyene og på flybasen. Men alle nægtede at gennemføre en sådan inspektion.

Vi foreslog også at sende inspektører til stedet for det angivelige kemiske angreb. Men det nægtede de også og hævdede, det var farligt. Hvorfor er dette farligt, hvis angrebet blev

udført i et område, hvor fredelige civile bor, og den sunde del af den væbnede opposition er deployeret? Efter min mening kom man udelukkende med disse beskyldninger med det ene formål at retfærdiggøre brugen af yderligere forholdsregler, inklusive militære forholdsregler, imod al-Assad. Det er det hele. Der er ingen beviser for, at al-Assad har brugt kemiske våben. Vi er fuldt ud overbeviste om, at dette er en provokation. Præsident al-Assad brugte ikke kemiske våben.«

(Video af hele Le Figaros interview med Vladimir Putin, fransk: <https://www.youtube.com/watch?v=HvDC0lVLgks>)

(Komplet engelsk oversættelse findes på den Russiske Ambassade i Londons hjemmeside, <https://rusemb.org.uk/fnapr/6109>.)

POLITISK ORIENTERING 31. maj, 2017.

**Trump skaber ravage i G7 –
Vil han lade USA gå med i et
strategisk
partnerskab med Kina og
Rusland?**

Se også 2. del her.

Med formand Tom Gillesberg:

Video 2. del:

»Velkommen til disse ufatteligt spændende tider, hvor verden i den grad flytter sig, og hvor centrum for den historiske proces i den grad er flyttet over til Kina. I betragtning af, at der er 1,4 mia. kinesere og den tusindårige, gamle kultur, man har dér, er det egentlig ikke så mærkeligt, fordi der er et fundament, specielt også med hele den konfucianske kultur, som midlertidigt, igennem et stykke tid, blev holdt nede pga., at udefra kommende, kolonialistiske kræfter kunne manipulere kineserne til at ødelægge sig selv, grundlæggende set – det var briterne meget gode til. Men, nu har Kina fundet sig selv, og dermed er Kina i gang med at indtage sin naturlige plads på verdensscenen. Det var, hvad vi så med dette verdenshistoriske topmøde, som fandt sted den 14.-15. maj, det såkaldte Bælt & Vej Forum, i Beijing, hvor 29 stats- og regeringschefer og 130 lande, 50 internationale organisationer med FN's generalsekretær i spidsen, og omkring 1500 delegerede, diskuterede, hvordan – hvor går vi nu hen i næste fase af dette gigantiske projekt, Kina har sat i gang, som allerede nu, i de projekter, man er blevet enige om, er 30 gange større end Marshallplanen i sin tid var det ... «

Lyd:

En åbenhjertig og åben dialog begyndte mellem Emmanuel Macron og Vladimir Putin

29. maj, 2017 – Den russiske præsident Vladimir Putin ankom i Frankrig i dag, på invitation fra præsident Emmanuel Macron,

til en tête-à-tête, der blev til en mere end to timer lang drøftelse, som dækkede alle dagens afgørende spørgsmål. Mødet kom i stand i forbindelse med en mindehøjtidelighed i anledning af, at det er 300 år siden, tsar Peter den Store besøgte Frankrig i 1717.

Det to timer lange **møde mellem Putin og Macron** begyndte kl. 14 og fortsatte over frokosten. En kort pressekonference fulgte, med en kort periode til spørgsmål-og-svar. Dernæst besøgte de to præsidenter udstillingen i Versailles' Grand Trianon, der viser en stor udstilling af historiske dokumenter og arkivmateriale fra det royale besøg i 1717, som varede i flere uger.

Det mest håndgribelige fremskridt synes på dette tidspunkt at have været beslutningen om at nedsætte en studiegruppe, der skal udarbejde, hvordan der kan blive større samarbejde mellem de to lande, om kampen mod terrorisme, og især mod Daesh/ISIS i Syrien. Macron sagde til Putin, at han ønskede at gå længere end til Frankrigs nuværende bidrag til denne kamp, i sammenhæng med den internationale koalition, der bekæmper ISIS i Mellemøsten, for at forstærke Frankrigs samarbejde med Rusland.

Begivenheden med mødet i Versailles-paladset – for mange af eliten, et symbol på fransk storhed – videreformidlede i sig selv et budskab om, at den fransk-russiske relation er mangeårig og vigtig for værtslandet. Ud over de internationale krisepunkter, som dominerede drøftelserne, sagde Macron, at han ønsker at styrke bilateralt samarbejde inden for områderne kultur, videnskab og industri.

Det står i skarp kontrast til tidligere franske præsident François Hollande. I oktober 2016 trak Hollande faktisk en invitation til Putin tilbage, hvor denne skulle have deltaget i indvielsen i Paris af et nyt, stort ortodoks-religiøst og kulturelt center, bygget af Rusland, og som begge statsoverhoveder skulle have indviet. Da Hollande i stedet kun

tilbød et arbejds møde om Syrien, afviste Putin denne ringeagt og aflyste sit besøg. I modsætning hertil besluttede Macron at invitere Putin til en meget speciel ceremoni, ladet med betydning, og gjorde således Putin til det første statsoverhoved, der besøgte Frankrig efter Macrons tiltrædelse som præsident.

Når vi forsøger at afgøre, hvad Macron vil gøre, er det her vigtigt at bemærke, at han under sin valgkamp erklærede, at hans udenrigspolitik ville blive »de Gaulles-Mitterrandistisk«. Det er ikke en beskrivelse, som denne nyhedstjeneste ville bruge, men dermed mener Macron et uafhængigt Frankrig, der kan forhandle med alle lande og ikke underkaste sig nogen af dem. Udtrykket blev opfundet af henved 20 tidligere udenrigsministre og højplacerede diplomater, der under præsidentvalgkampen udgav et hæfte, som krævede en tilbagevenden til en uafhængig, fransk udenrigspolitik.

De konkrete resultater af Macron-Putin-topmødet ligger på linje med det, som den fransk-russiske analytiker og økonom, Jacques Sapir, beskrev i en artikel, der blev udlagt i dag i Sputnik, og en lignende artikel i RT, som værende en nulstilling – en ny begyndelse – for de fransk-russiske relationer. Ud over lavpunktet for disse relationer under Hollande, blev de yderligere anstrengt under præsidentvalgkampen af en skummel atmosfære af anklager og rygter, der blev udbredt i medierne. Rusland blev beskyldt for indblanding i valget; Macron blev beskyldt for at have hemmelige bankkonti, at være homoseksuel, osv.

Det ville være vanskeligt for nogen af siderne at forsøge at tage meget store skridt ved dette første møde, fordi deres egne valgkredse derhjemme måske ikke hurtigt ville følge trop. Men der kan skabes fremskridt på pragmatisk vis omkring forskellige spørgsmål, såsom Ukraine og Syrien.

Foto: Den franske præsident Emmanuel Macron giver hånd til den russiske præsident Vladimir Putin (venstre) under dennes besøg

til Frankrig, som det første, udenlandske statsoverhoved, siden Macrons tiltrædelse – på Versailles-slottet til forhandlinger, før de fortsatte til åbningen af en udstilling, der markerer 300 års diplomatiske bånd mellem de to lande. 29. maj, 2017.

Den nye dør åbner sig for menneskeheden

Leder fra LaRouche PAC, 29. maj, 2017 – Det historiske Bælt & Vej Forum for Internationalt Samarbejde, den 14.-15. maj i Beijing, og hvori Helga Zepp-LaRouche deltog, efterfulgtes af præsident Trumps rundrejse til fire nationer, med anti-terrorisme og fred i Mellemøsten som dagsorden, og dernæst af NATO- og G7-topmøderne, hvor præsident Trump afviste både Rusland som fjendebillede og svindelen med menneskeskabt, global opvarmning.

I morgen, mandag, finder der et topmøde sted mellem præsidenterne Vladimir Putin fra Rusland og Emmanuel Macron fra Frankrig, et topmøde, der pludselig blev fremrykket mere end en måned. Den nyvalgte præsident Macron har ageret, som Lyndon LaRouches ven og tidligere franske præsidentkandidat Jacques Cheminade havde adviseret om, at han ville, ved at flytte koordinering med Vladimir Putin til toppen af sin dagsorden. Det kan der komme flere overraskelser ud af.

Dernæst vil et ekstraordinært årligt møde i Skt. Petersborg Økonomiske Forum (SPIEF) begynde kommende torsdag, den 1. juni, som vi rapporterer mere om nedenfor. Blot dagsordenen (der i sig selv er på 63 sider) for dette forum udtrykker den nye ånd fra den Nye Silkevej og fra amerikanernes afvisning af

britiske imperiediktater, med deres valg af Donald Trump. Det er tilstrækkeligt lige nu at nævne blot et enkelt panel af de sandsynligvis flere end 100 paneler. Det bærer titlen: »Fremtiden, der fødes i dag: Integrations- og Infrastrukturprojekt i Eurasien«. Det vil faktisk blot være ét af flere Skt. Petersborg-paneler om netop dette emne. Blandt paneldeltagerne finder vi Lyndon LaRouches gamle ven, Vladimir Yakunin, formand for den overordnede bestyrelse for Institut for Forskning af Dialog mellem Kulturer, og som vil være en fremtrædende deltager under hele Skt. Petersborg Forum.

Dernæst vil Gruppen af 20 afholde topmøde den 7.-8. juli i Hamborg, under hvilket – med mindre det rykkes frem – præsidenterne Trump og Putin vil holde deres første, personlige møde. Den kinesiske præsident Xi Jinping skal besøge Rusland i begyndelsen af juli måned, til sit andet topmøde i år med præsident Putin. Herefter følger BRIKS-topmødet den 3.-5. september i Xiamen, i Kinas Fujian-provins.

De stats- og regeringsoverhoveder, der deltager i SPIEF med præsident Putin i denne uge, bliver den indiske premierminister Narendra Modi, den japanske premierminister Shinzo Abe, den østrigske kansler Christian Kern og den moldoviske præsident Igor Dodon. Der bliver paneler om samarbejde inden for BRIKS, den Eurasiske Økonomiske Union (EAEU) og inden for Samfundet af Uafhængige Stater. Og om EAEU-samarbejde med Europa, med Shanghai Samarbejdsorganisationen og med Central- og Sydamerika. Om russisk samarbejde med Frankrig, Italien, Sverige, Schweiz, Serbien, Indien, Japan, USA og Afrika, og flere paneler om russisk samarbejde med Tyskland, især om gennembrud i metoder til varefremstilling. Der bliver paneler om rumteknologi og atomkraft, og adskillige paneler om forbedret sundhedspleje, inklusive om, hvordan lægevidenskaben kommer ud over antibiotika i betragtning af spredningen af antibiotikaresistente bakterier – på høje tid, at dette

diskuteres seriøst. Der bliver adskillige paneler om byggeri af byer og urban infrastruktur – præcis det, vi er begyndt at diskutere omkring New York City.

Vi har nu muligheden for at virkeliggøre John F. Kennedys vision, Kennedy, der blev født for 100 år siden, den 29. maj, 1917. Hvis vi kæmper for det, kan vi sandsynligvis få det til at ske. I sin anden tale for FN's Generalforsamling den 30. september, 1963, foreslog John Kennedy, at USA og Sovjetunionen gik sammen om at sende en mand til Månen inden årtiets udgang.

»I et felt, hvor USA og Sovjetunionen har en særlig kapacitet – feltet for rumforskning – er der plads til nyt samarbejde om yderligere fælles indsats i fastlæggelse af lovene for rummet, og for udforskning af rummet. Blandt disse muligheder inkluderer jeg en fælles ekspedition til Månen. I rummet er der ingen suverænitets spørgsmål; gennem en resolution i denne Forsamling, har De forenede Nationers medlemmer afsværet ethvert krav på territoriale rettigheder i det ydre rum eller på himmellegemer og erklæret, at international lov og FN's charter vil gælde. Hvorfor skulle derfor, menneskets første flyvning til Månen være et spørgsmål om konkurrence mellem nationer? Hvorfor skulle USA og Sovjetunionen, som forberedelse til sådanne ekspeditioner, blive involveret i en enorm fordobling af forskning, konstruktion og omkostninger? Mon ikke vi bør udforske, om det ikke skulle være muligt for vore to lande – ja, hele verdens – videnskabsfolk og astronauter at arbejde sammen om erobringen af rummet og, i dette årti, da en dag at sende til Månen, ikke repræsentanterne for en enkelt nation, men repræsentanterne for alle vore lande.«

Foto: Præsident Donald J. Trump og førstedame Melania Trump rejste til Bruxelles, Belgien, onsdag aften for deres fjerde stop under deres udenlandsrejse. Præsident Trump mødtes med ledere fra hele verden, før NATO-topmødet i Bruxelles.

NYHEDSORIENTERING MAJ/JUNI

2017:

Skelsættende Bælt & Vej Forum i Beijing

Bælt & Vej Forum i Beijing den 14.-15. maj, hvor 130 lande havde takket ja til præsident Xi Jinpings invitation, Ruslands Putin var æresgæst, men hvor også USA sendte en vigtig delegation, kan meget vel være starten på en sådan ny, retfærdig økonomisk verdensorden, hvor alle nationer får adgang til udvikling. Trump taler stadig godt med Xi Jinping og forbereder at løse krisen med Nordkorea. USA og Rusland samarbejder i Syrien. Krigsfraktionen i Vesten fortsætter heksejagten på Trump, og medierne skriger »Watergate« uden, at der er substans. Kan medierne sammen med efterretningstjenesterne få afsat Trump? Eller vil Trump rense op i overvågningssamfundet? Trump skal have gang i infrastrukturprojekter, men pengene vil ikke komme fra Wall Street. Vil vi se Glass/Steagall og LaRouches tre andre love blive gennemført, så USA kan overleve det bankerotte finanssystem og blive stort igen? Vil USA og Europa gå med i dette nye, globale paradigme? Præsident Trumps afvisning, ved NATO-topmødet i Bruxelles den 25. maj, og ved det efterfølgende G7-topmøde i Italien, af at lade USA under hans ledelse fortsætte den gamle, vestlige politik, kan være startskuddet til en helt ny verdensorden, hvor USA samarbejder tæt med de tidligere fjendebilleder Kina og Rusland.

Dette er en redigeret udgave af en tale, Tom Gillesberg, Schiller Instituttets formand i Danmark, holdt den 17. maj 2017. Se og hør talen inklusive den efterfølgende diskussion

på www.schillerinstitut.dk.

Download (PDF, Unknown)

Frankrigs Raffarin: Kina har evnen til at skabe en ny æra

16. maj, 2017 – Den franske præsidents særlige udsending til Bælt & Vej Forum i Beijing, Jean-Pierre Raffarin, kaldte i sin tale til Plenarforsamlingen på højt plan den Nye Silkevej et »ambitiøst design« med dens specifikke orientering hen imod at skabe større konnektivitet mellem de forskellige stater gennem udvikling af infrastruktur. Frankrig, sagde Raffarin, er enig med Kina i, at »win-win-princippet må være initiativets kerne«, og at det var vigtigt at »formilde de negative effekter, der var forårsaget af globalisering«. Frankrig var forpligtet til »på den geopolitiske scene at hjælpe med ved fremvæksten af Eurasien, som også er forbundet til Eurafrika«, sagde Raffarin, hvor han igen fremstillede Bælt & Vej-initiativet som en måde, »hvorpå den i mange dele af verden herskende uorden kan overvindes, og der kan skabes fred gennem at opbygge samarbejde«.

Xinhua rapporterer om et interview, hvor Raffarin sagde: »Bælt & Vej-initiativet, som præsident Xi har foreslået, viser, at han tilskriver samarbejde mellem Europa og Asien stor betydning ... Det vil indsprøjt vitalitet i den globale udvikling og vise hans globale vision. Det er et kreativt initiativ, der viser, at Kina har evnen til at skabe en ny æra for global udvikling.«

Raffarin sagde i dag til pressen, at han havde medbragt et

brev fra den netop indsatte præsident Emmanuel Macron til værten præsident Xi Jinping. Præsident Macron siger, han anerkender betydningen af de fransk-kinesiske relationer og ønsker at handle i fortsættelse af general Charles de Gaulles politik. Budskabet viser Frankrigs store interesse i at udvikle fredelige og tillidsfulde relationer med Kina«, sagde den tidligere premierminister.

Foto: Den tidligere franske premierminister, Jean-Pierre Raffarin, var Frankrigs udsending til det historiske Bælt & Vej Forum i Beijing.

Tidligere fransk premierminister Raffarin vil lede fransk delegation til Bælt & Vej Forum i Beijing, »et fredeligt projekt for global udvikling«

9. maj, 2017 (*Nouvelle Solidarité*) – I et interview til Xinhua den 5. maj udtaler tidligere franske premierminister Jean-Pierre Raffarin, der nu er formand for Senatskomiteen for Udenrigsanliggender, at han vil anføre den franske delegation til Bælt & Vej Forum i Beijing de 14.-15. maj. Raffarin, der er meget positiv over for Kina, blev valgt til at deltage i det højt profilerede Forum, fordi indsættelsen af Frankrigs nye præsident, Emmanuel Macron, finder sted samme weekend.

Til de kinesiske medier fremlægger Raffarin Bælt & Vej-initiativet som »et fredeligt projekt for global udvikling«.

»Jeg forventer, at, med dette store topmøde«, hvor 28 stats- og regeringschefer og flere end 100 nationer og internationale organisationer er repræsenteret, »vil hele verden lære om dette projekt, som involverer ikke alene Centralasien, men også Vest- og Østasien, såvel som Europa og endda Afrika. Jeg så meget gerne en global mobilisering.«

»Verden er meget farlig, og jeg er meget bekymret over USA's uforudsigelighed i betragtning af det, der foregår i Syrien og Irak ... I denne farlige verden har Kina projekter og strategier, det søger multilateralisme, forsvarer FN og UNESCO og bidrager derved til fred i en farlig verden.

I dag befinder vi os i en international situation, hvor vore amerikanske allierede er særligt uforudsigelige. Det er vanskeligt at have et venskab midt i uforudsigelighed«, beklagede han. »Vi har således visionen om en verden, der er i færd med at rejse en ny ramme og en ny organisation; Bælt & Vej-initiativet er rammen for en ny verden, en verden, som er en storalliance mellem Europa og Asien med en storslået åbning over for Afrika, og der vil blive en ny, geopolitisk fordeling«, sagde han.

Med dette initiativ bidrager Kina til det meste af verdens forbundethed – konnektivitet – og til at »skabe links, relationer og udvikling«. Man kan kun bekæmpe krig gennem udvikling, gennem at deltage i udviklingen af verden, sagde han, og fortsatte: »Frankrig og Kina har den samme fredelige vision af verden; vi er lande, der ønsker fred i verden for at få udvikling.«

Raffarin sagde, at den store udfordring for internationalt win-win-samarbejde er kampen mod protektionisme og overdreven nationalisme. I stedet for at lukke grænser, må vi gennemføre et win-win-samarbejde og fremme fred gennem udvikling i

verden. Raffarin bemærkede den manglende viden om Bælt & Vej-initiativet i Vesten og opfordrede til, at man forfulgte »promoveringen af, kommunikation om og forklaringen på emnet, og udbreder viden om, at dette storslåede initiativ involverer hele Europas fremtid«.

Med hensyn til de fransk-kinesiske relationer sagde Raffarin, at de to folkeslag stod hinanden nær, og at landene var forbundet gennem et holdbart venskab.

»Siden general de Gaulle har vi altid sikret, at den fransk-kinesiske relation fortsat bestod uanset politiske partier, og det igangværende præsidentvalg ville ikke spille nogen rolle mht. en forværring af disse relationer. Vi ønsker gode relationer, og der er konsensus om dette spørgsmål«, konkluderede han.

Foto: Jean-Pierre Raffarin, fransk politiker og premierminister 2002-05.

Radio Schiller 8. maj, 2017: Fransk valg giver ingen løsninger for Europa – Stig på det kinesiske Silkevejseksprestog

https://soundcloud.com/si_dk/fransk-valg-giver-ingen-losninger-for-europa-stig-pa-det-kinesiske-silkevejseksprestog

Politisk briefing v/ Tom Gillesberg.

Det franske præsidentvalg: Macron valgt af mangel på bedre?

Paris, 7. maj, 2017 (Nouvelle Solidarité) – Søndag aften blev Emmanuel Macron valgt til den næste præsident i den Franske Republik med en angivelig kæmpesejr på 65,8 % af stemmerne mod Marine Le Pens 34,2 %. Men, som Jacques Cheminade – stifter af partiet Solidarité & Progrès, der i Frankrig fører LaRouche-bevægelsens politik – allerede flere gange har udtalt, så står vi foran vanskelige tider, fordi ingen af kandidaterne foreslog fundamentale forandringer, dvs., en afslutning af finansoligarkiets diktatur og en genorientering af landet hen imod verdens vækstområder, såsom BRIKS og Kinas Bælt & Vej-initiativ.

Selve valgresultaterne viser, hvor dybt splittet, landet er. For det første nåede udeblivelsesraten rekordhøje 25,3 %, det højeste siden 1969. For det andet, så nåede tallet for »blanke« og »ugyldige« stemmer, der blev afgivet, enorme 8,9 %. Det betyder, at hele 4,2 million franske vælgere faktisk besluttede at gå til stemmeboksene, men kun for at afgive en blank eller ugyldig stemme; blank er, når konvolutten (ved præsidentvalget lægger man én af to mulige sedler med de to kandidaters navne i en konvolut) er tom, og ugyldig er, når stemmesedlen er iturevet eller beskadiget.

Alt i alt stemte tæt ved 16 million mennesker hverken for Macron eller Le Pen, og opinionsinterviewere, der udspurgte dem, der afstod fra at stemme noget (blank eller ugyldig), sagde, at mange havde givet udtryk for »en total afvisning« af begge kandidater. Desuden har opinionsundersøgelser afsløret,

at begge kandidater blev valgt ud fra princippet om »mangel på bedre« – eller det mindste af to onder. Helt op til 64 % af dem, der ville stemme for Macron i anden valgrunde, gjorde det kun for at stemme imod Le Pen. Og, at op mod 50 % af dem, der stemte for Le Pen, kun gjorde det for at gå imod valget af Macron.

Man kunne sige, at sejren er total for de franske og vestlige atlanticister og 'mere Europa'-oligarkiet. For blot ét år siden, med deres mand Hollandes opinionsmålinger så lave, at han ikke engang kunne komme med i anden valgrunde, var det næsten garanteret, at valget ville blive vundet af højrefløjsspartiet Les Républicains, eller af Marine Le Pen, der i øvrigt begge er pro-russiske. I kølvandet på Brexit og Trumps sejr i USA havde man håbet på et lignende brud i Europa og i Frankrig i særdeleshed. Men François Fillons forfærdelige korrupsion fra Les Républicains, og Le Pen-klanens fremmedfjendskhed og inkompetence, åbnede tværtimod en stor mulighed for den unge, fremragede begavede og ambitiøse, ultra-liberale Europa-tilhænger og atlanticist, Emmanuel Macron, til at udfylde tomrummet. Atlanticisterne benyttede sig naturligvis af deres mange svagheder til at blokere for yderligere brud væk fra Imperiets lejr, og Obama trådte til for at støtte Macron med mindst to telefonsamtaler og sluttelig, et videobudskab til støtte for kandidaten.

I løbet af den sidste uge før anden valgrunde viste slutdebatten mellem de to aspiranter, den 3. maj, at ingen af dem repræsenterer et alternativ for Frankrig. Debatten var rædselsfuld, i stil med Trump/Clinton-debatterne, hvor skældsord og personlige angreb erstattede indhold, og hvor der ikke engang var tale om løfter om genopbygning af infrastruktur eller Glass-Steagall, som tilfældet var med Trump. Især hærgede Le Pens optræden hendes kampagne og førte til et fald fra 40 %, som frem til da var projiceret, til dagens 34,2 %, i hendes valgresultat. Le Pen tog udgangspunkt i en profil af Macron, offentliggjort af en italiensk

psykiater, og som fremstillede ham som en ung svækling, der var bange for sin mor, og hun angreb ham som en brutal Pitbullterrier og forsøgte at få ham til at knække. Macron reagerede ikke i henhold til denne profil, men vendte spillet og tvang hende til at afsløre, at, mht. spørgsmålet om at forlade EU og euroen, dvs. hendes kerneprogram, var hun rablende inkompetent! Under denne debat indrømmede Macron selv, at han ville forfølge den afregulering af arbejdsmarkedet, som han påbegyndte under Hollande (da han var økonomi- og finansminister, 2014-16), hvor han vedtog en lov, der giver et flertal af arbejdere i en enkelt fabrik retten til at tilsidesætte elementer i de arbejdsmarkedsregler, der er i kraft, til at gælde for hele erhvervslivet på nationalt plan, eller for grene af erhvervslivet. I mere end seks måneder gik millioner af mennesker på gaden for at demonstrere kraftigt imod denne lov.

Tredje runde af valgprocessen finder sted med de forestående valg til parlamentet til juni, som vil udskifte hele Nationalforsamlingen (det franske parlament). De fire, førende partier fra præsidentkapløbet har alle meddelt, at de stiller op med fuld kandidatliste til disse valg, i et forsøg på at forfølge præsidentvalgets ikke-afgjorte kapløb. Macron, der stillede op uden et partiapparat til støtte, må skaffe et flertal (288 ud af 577 deputerede) i Nationalforsamlingen, enten gennem sin egen bevægelse, En Marche, eller gennem alliancer, hvis han skal gennemføre sin politik.

Le Pen fremstod, i en kort tale efter offentliggørelsen af resultatet, offensiv og tilfreds med sit resultat, som i realiteten er langt større end noget, de hidtil har oplevet. De 11 millioner stemmer, de fik, sagde hun, gør Front National, Le Pens parti, til den fremmeste oppositionsstyrke imod globalisering i Frankrig. Hun bebudede den forestående transformation af Front National til en ny styrke, der kan indgå aftaler med andre partier som den aftale, hun indgik med Nicolas Dupont Aignan ved slutningen af første runde. Le Pen

er nu tvunget til at gå i offensiven, eller også dø, fordi hendes liberale, konservative modstandere internt i Front National har sagt, at, hvis hun fik mindre end 40 % af stemmerne, ville hendes mere sociale og statslige fremgangsmåde blive anset for et nederlag, og de ville udskifte hende med hendes langt mere liberale, og mere intelligente niece, Marion Maréchal Le Pen, der ønsker at satse på en liberal-konservativ alliance mellem hele højrefløjen.

Med hensyn til Macron sagde Jacques Cheminade, at man nøje bør følge, hvordan Macron ville operere, for, alt imens han er kommet til magten via alle de forkerte kræfter, så er han selv en slags kamæleon, og i den forestående krise må Macron, Le Pen og andre reagere på virkeligheden på måder, vi hidtil ikke har set. Ved slutningen af den første runde lancerede Cheminade ideen om en alliance for fremskridt og imod de finansielle okkupationskræfter, og han forbereder en turné for at møde mange af dem, der stemte på ham, som en indsats for at katalysere en grobund for denne idé.

Foto: Vinderen af det franske præsidentvalg den 7. maj, 2017, Emmanuel Macron – valgt af mangel på bedre?

POLITISK ORIENTERING 4. maj 2017:

Nu må Danmark tilslutte sig Kinas Bælt & Vej-initiativ

Med formand Tom Gillesberg:

»Det er 4. maj; ti dage, inden det går løs i Beijing med det store Bælt & Vej Forum, som bliver et afgørende punkt i den fortsatte udvikling her på planeten Jorden; det tror jeg allerede nu ligger klart. Det er jo så spændende, at den danske statsminister Lars Løkke Rasmussen ikke kunne vente. Han havde så travlt, at han sagde, 'jamen, jeg vil ikke vente til 14. maj; jeg tager derover allerede 2. maj til Kina og besøger pandaer, men også den kinesiske præsident og statsminister, og det er selvfølgelig en god impuls, at det er det første – ikke statsbesøg – men det første besøg fra dansk side med statsministeren, officielt besøg, siden 2008, da Danmark og Kina indgik et strategisk partnerskab, hvor Danmark ligesom blev det første land i Norden til at indgå et sådant særligt strategisk partnerskab med Kina. Så det er en god impuls at tage derover. Det, der så bare er vigtigt, er, at der er andet på dagsordenen end de pandaer ...

Fordi, dét, Danmark SKAL med på, det er det nye paradigme, som Kina er drivkraften i, men hvor det ikke bare drejer sig om Kina, næh, det drejer sig om størstedelen af verden; det er det nye paradigme, som Kina samarbejder tæt om sammen med Rusland, sammen med stadig større dele af Asien, efterhånden det meste af Asien, men hvor Sydamerika, Afrika og andre lande også står i kø for at være med. Til dette Bælt & Vej Forum er der 30 stats- eller regeringschefer, der indtil nu har annonceret deres deltagelse, men der vil være delegationer fra over 100 lande, mange på meget højt niveau, fordi det her er stort; fordi Kina er blevet drivkraften i global udvikling. Den tankegang, man har haft i Kina, er simpelthen, at man har sagt, 'Vi har været i stand til at løfte 6 til 700.000 millioner mennesker, fattige kinesere, ud af fattigdom til et langt bedre liv; man har så en ambition om, at, i 2020 skal der ikke længere findes fattige i Kina; der skal ikke findes folk, der har problemer med, at de ikke får mad, osv. Fattigdommen skal afskaffes; men hvorfor skal det kun gælde Kina? Man har fundet ud af, at, hvis man investerer i infrastruktur, hvis man bruger penge på at investere i

infrastruktur, i moderne teknologi, i modernisering af forskellige ting, jamen, så kan man løfte hele samfundet op; og det er ikke en speciel ting, der gælder for kinesere; det gælder for alle mennesker ...«

Lyd:

RADIO SCHILLER 1. maj, 2017: Nordkorea: Det vigtigste er, at Trump og Kinas præsident Xi er begyndt at tale sammen

https://soundcloud.com/si_dk/nordkorea-det-vigtigste-er-at-trump-og-kinas-praesident-xi-er-begyndt-at-tale-sammen

RADIO SCHILLER den 24. april 2017: Valget i Frankrig: Jacques Cheminade var fornuftens

stemme

Med formand Tom Gillesberg

**POLITISK ORIENTERING 20.
april 2017:
Nordkorea, Syrien: Briterne
vil have Trump i
krig for at skabe splid med
Rusland og Kina**

Med formand Tom Gillesberg.

Lyd:

**Frankrig: Jacques Cheminades
anden
kampagneannonce går i luften**

otte timer før søndagens valg

20. april, 2017 – Det følgende er en oversættelse af Cheminades tre minutters valgspot, som, den 21. april, vil have været udsendt otte gange på fjernsyn, i bedste sendetid. Valgets første runde finder sted søndag, 23. april. Det første 90-sekunders klip vil da have været udsendt 10 gange.

»Jeg kunne gøre som de andre kandidater og opremse forholdsregler, der afhjælper alle de hastende indsatsområder.

Det er sandt, at vi har enormt hastende indsatsområder: jobs, der forsvinder, dårlige arbejdsvilkår, boliger, der ikke kommer, uddannelse, der er for selektiv, handicap, der ikke behandles.

Men jeg vil ikke lyve for jer: Så længe, vort land fortsat er under en finansiel okkupation, vil løfterne blot være valgslogans, og vi vil have tabt kampen.

Allevegne hører vi, at 'kassen er tom', at vi sidder i gæld til halsen. Sandheden er, at vi bare fortsætter med at redde storbankerne og spekulanterne (bail-out).

På et år giver den Europæiske Centralbank dem €960 mia. for at vinde lidt tid, inden næste krak – penge, der er skabt ud af den blå luft – hovedsageligt for at støtte spekulation samtidig med, at samfundet påtvinges nedskæringspolitikker – 'nøjsomhedspolitik' – i beskæftigelsen og produktionen.

I forhold til fransk økonomi, repræsenterer disse €960 mia., €115 mia.

Alternativet er den nationalbank, som jeg ville genskabe. Den ville være i hænderne på arbejdere, på ledere af foretagender og folkevalgte, og den ville udstede kredit for €100 mia. om året. Det er mindre end €115 mia., så ingen kan sige, at vi bruger for mange penge.

Hver eneste cent vil blive dirigeret til at imødekomme jeres behov og jeres fremtid, i stedet for at fodre nye finansbobler.

Hermed vil vi blive i stand til at skabe 1 million nye jobs om året for at sikre vores økonomiske genrejning, genoplive vore landlige områder sammen med vore borgmestre og lancere morgendagens store projekter: rumforskning, udvikling af havene, udviklingen af Afrika og kontrolleret termionuklear fusionskraft.

Jeg satser således på fremtiden. Det, vi tilbyder de fremtidige generationer, vil gøre det muligt for os at sætte gang i økonomien i dag, og gøre det muligt at tilbagebetale kreditten i morgen.

Staten må have kontrollen over pengene. I modsat fald vil de, der har penge, fortsætte med at kontrollere staten. Vore leder underkaster sig en modstander, som ingen af dem har vovet at konfrontere.

Det er, selvfølgelig, den lovløse finansielle verden.

Men det er også det, der har invaderet vore hjerner: nyheds-flash, kommunikationsmidlerne, hele denne endeløse liren-af uden refleksion, som sluttelig gør os passive.

Jeg kæmper for, at tingene bliver bedre i morgen.

For kun ved at skue mod horisonten kan vi undgå at løbe ind i en mur.

Jeg kæmper for et Frankrig for digital teknologi, robotics, 3D, en kultur, der er helliget liv og opdagelse, og som bringer kunst og videnskab tilbage til folket.

Jeg kæmper for at give unge mennesker deres selvværd tilbage, snarere end frygten for ikke at slå til.

Mange af jer væmmes og ønsker ikke at stemme, eller stemme for

nogen, som vil vinde, eller, forblindede af vrede, stemme imod jeres egne interesser. Gå til vores website [cheminade2017](http://cheminade2017.fr). Så vil jeg vædde med, at mange af jer vil stemme på mig, på vore ideer, for de vil se, hvordan David'er kan besejre Goliat'er.«

Jacques Cheminade er stifter og leder af partiet Solidaritet og Fremskridt (Solidarité et Progrès), og mangeårig ven af LaRouche-parret, hvis ideer hans parti er fortalere for i Frankrig.

*Cheminades valgkampagne kan følges her:
http://www.cheminade2017.fr/?debut_mesures=27*

Sputnik interviewer den franske præsidentkandidat Jacques Cheminade; udgiver også seks artikler på fransk og engelsk

19. april, 2017 – Under overskriften »Cheminade 'ønsker at blive katalysator for alliance' imod finansiel okkupation«, udgiver Sputnik, i sin europæiske dækning, et stort interview med den franske præsidentkandidat Jacques Cheminade, stifteren af partiet Solidaritet og Fremskridt (Solidarité et Progrès), og skriver, at han »søger at blive en 'katalysator' for en bevægelse imod EU-støttet finansiel globalisering og den »finansielle okkupation af Frankrig«.

»Jeg ønsker at være en 'katalysator' for en ny alliance imod finansiel okkupation ... og de destruktive, globale, finansielle politikker. Vi må befri Frankrig fra det nuværende banksystem ved at vedtage et nyt, der adskiller investeringsbankaktiviteter og kommercielle bankaktiviteter, og ved at give Frankrig sin monetære og økonomiske suverænitet tilbage«, sagde Cheminade til Sputnik.

Sputnik skriver: »Cheminade sagde, at han havde til hensigt at gøre Frankrig fuldstændig uafhængigt i styringen af sine økonomiske anliggender og tilføjede, at landets statsgæld nærmede sig 100 procent af dets økonomiske resultat«, og at han var fortaler for »ideen om massiv statskredit, der kunne anvendes til 'fred og gensidig udvikling til fordel for alle folk på det europæiske kontinent og hinsides dette.'«

»I 1979 var Frankrigs udenlandsgæld EU230 mia. [henved \$246 mia.]. I dag er den EU2.170 mia., fordi vi hele tiden betaler renter på lån. Det vil sige, at vi stifter gæld for at betale vore renter. Det er det, jeg kalder en finansiel okkupation. ... Jeg er fortaler for, at Frankrig bevilger EU100 mia. i form af statskredit, som ville skabe jobs. Dette vil løse arbejdsløshedsproblemet. Alt imens Europa tjener penge til bankerne, så vil vi bruge dem til at bygge landets fremtid«, sagde Cheminade.

»Det nuværende Europa er et falsum. Det arbejder for en finansiel verdensmagt. Halvdelen af de europæiske kommissærer begynder at udføre lobbyvirksomhed, når de forlader embedet, for de interesseområder, hvor de tidligere var ansat«, sagde han.

Sputnik skriver: »Cheminade krævede yderligere en tilbagevenden til 'et virkeligt Europa' og et 'Europa for store projekter'«

Faktisk udlagde Sputnik International i alt seks (6!) artikler i dag om Cheminade, der er baseret på et 27 minutter

langt fransk interview med Radio Sputnik.

(https://fr.sputniknews.com/radio_antenne/201704191030981229/)

.

Ud over ovenstående, der også er udlagt på Sputnik France, udlægger Sputnik International under World: "Russia Right To Be Concerned by NATO expansion"; Politics: "Cheminade Rules Out Joining 2022 French Race, but `A Lot Will Happen Until Then'"; also Europe: "France's Cheminade Advocates Free Immigrant Healthcare To Avoid Epidemic"; under Tech: "France Must Commit To Nuclear Power, Intl Cooperation in Space – Cheminade"; and under Middle East, "`Assad Is Not a Demon, but He Has Done Unbecoming Things'–Cheminade"

<https://sputniknews.com/europe/201704191052770894-cheminade-europe-france-financial-occupation/>

Vore fransktalende læsere kan følge Jacques Cheminades valgkampagne her:

http://www.cheminade2017.fr/?debut_mesures=27

**POLITISK ORIENTERING den 10.
april 2017:
Briterne stod bag løggen om
giftgas-
angrebet i Syrien for at få**

Trump i krig med Rusland

Med formand Tom Gillesberg

»Det er den 10. april, og vi befinder os i en meget dramatisk, meget uhyggelig, eskalerende situation internationalt: På baggrund af denne dybt uansvarlige og britisk fremprovokerede Trump-aktion, hvor Donald Trump torsdag aften amerikansk tid, fredag morgen europæisk tid, giver besked om, at amerikanske missiler skulle ramme mål, denne flybase i Syrien. Det skete på baggrund af, hvad der helt klart er 'fake news': beskeden om, at syriske fly skulle have brugt kemiske våben, sarin, i et angreb i Syrien; og der er ikke nogen tvivl om – og det er der i efterrettingsverden meget stor diskussion om – at det syriske luftvåben ikke brugte kemiske våben til dette angreb. Ikke desto mindre, så, i vanlig stil, som vi har set det, hver gang, man ønsker at skabe krig, så har man ellers lanceret historien med fuld musik i medierne; der er ingen snak om sagen, det her er Assad, Assad har gjort det her; hvad er russernes ansvar; vi må gøre noget; Trump som repræsentant for den frie verden har gjort det rigtige, han går ind og trækker en streg i sandet, gør det, Obama aldrig turde gøre, nemlig ... og så stilles Assad til ansvar ... og de går ind og bomber. Og det her er jo totalt i modstrid med alt det, Donald Trump blev valgt på; hvorfor valgte den amerikanske befolkning Donald Trump ...?«

Valg i Frankrig: Jacques Cheminade,

Leder af partiet Solidarité & Progrès, præsenterer sit program for præsidentvalget til arbejdsgivere, landmænd og mange andre

2. april, 2017 – »Gør en ende på tøjlesløs finansspekulation gennem bankopdeling«, »Udsted statskredit til finansiering af realøkonomien«, »Forlad euroen og EU i sin nuværende form« og »Gå med i BRIKS for at udvikle verden«; det er de temaer, som den franske præsidentkandidat Jacques Cheminade hamrede løs på i sine mange interviews i medierne. I sidste uge havde han også lejlighed til personligt at bringe sit budskab til vigtige vælgerbegivenheder.

Den 28. marts var han den første taler på et møde i de Franske Arbejdsgiveres Føderation (MEDEF) i fire minutter, efterfulgt af en diskussion med fire direktører for små og mellemstore foretagender (SMF'er) og tilhørerne, i en hel time. (mere herom nedenfor).

Samme eftermiddag blev han inviteret af Fransk-russisk Dialogsammenslutning for at give en 15 minutter lang præsentation af sin politik, og især af sine synspunkter mht. fransk-russiske relationer. Cheminade bemærkede, at hans politik over for Rusland ville blive de Gaulles politik: entente, detente og samarbejde, såvel som også win-win-samarbejde for at sikre fred i verden. Han krævede en ophævelse af sanktioneerne til gengæld for Ruslands ophævelse af modsanktioner, især mod landbrugsvarer.

Den 30. marts deltog Cheminade i en kongres for FNSEA,

Frankrigs største fagforening for landmænd, hvor han gav en 10 minutter lang præsentation til de 1.000 delegerede i salen, efterfulgt af spørgsmål og svar fra panelet i henved 30 min. Cheminade lagde ud med at understrege, at deres profession, landbrug, måtte være meget fremtidsorienteret, eftersom den vil have den store opgave at sikre en tilstrækkelig fødevarerforsyning til hele verdens befolkning. Han er overbevist om, at franske landmænd vil være i stand til at bidrage med deres andel til denne indsats, under forudsætning af, at vi bekæmper den finansielle besættelse med dens politik for spekulation i fødevarerprodukter og for at tjene kortfristede profitter, hvilket er uforeneligt med landbrug og dyreavl.

Ved MEDEF-begivenheden blev Jacques Cheminade varmt modtaget af mødelederen, der foreslog at introducere kandidaten med en forbindelse mellem tre tal. For det første, €100 mia. om året, hvilket er, hvad Cheminade ville investere i realøkonomien til byggeri af infrastruktur for »mennesker og natur«. For det andet, €90 mia. om måneden, hvilket er det beløb, som Den europæiske Centralbank udsteder for at redde bankerne (bailout), og som udelukkende er lån, der ikke går til realøkonomien. Og for det tredje, noget mere personligt, 800.000 år, for Cheminade har i sin samling af præhistoriske genstande det første udviklingstrin til en økse fra den palæolitiske æra (den ældste stenalder).

Cheminade indledte sin præsentation med at sige: »Der er et ord, der næsten aldrig er blevet hørt i denne kampagne; et andet ord er blevet nævnt, men fordrejet. Det første ord er 'industri'. Frankrig er blevet så afindustrialiseret, at industri i dag kun repræsenterer 12,5 % af vores BNP. Samtidig er befolkningens købekraft stagneret.«

»Det andet ord, der er blevet fordrejet, er 'arbejdskraft'. Fortalen til vores Forfatning ... stadfæster, at alle har ret til at have et job. Men i dag anses arbejdskraft for at være en omkostning, eller en tilpasningsvariabel, og ikke som motor

for morgendagens økonomi.

Det spørgsmål, der så ofte stilles i denne kampagne, er, 'hvor meget koster det?' og igen, 'hvor meget koster det?' og det, vi hører, er, 'Der er ingen penge, vi har ingen penge' – når det virkelige spørgsmål, vi burde høre, er, 'hvordan gør det fremtiden bedre, og hvad vil det koste, hvis vi ikke gør det?' I, der er samlet her, er indehavere af foretagender, dvs., I er fremtidsorienterede, og I ansætter arbejdere, hvis kvalifikationer og færdigheder I må udvikle ved at forbinde dem med jeres ydeevne ...«

»Desværre«, fortsatte han, »er finanskapitalen blevet globaliseret, afreguleret og rovgrisk, og er det modsatte af en arbejdsgiver, der skaber og udvikler noget for fremtiden.« Han forklarede, at han ikke handler ud fra en tankegang om national nedbringelse af omkostningerne, hvilket ville være selvmord, men ud fra en tankegang om at genskabe fædrelandenes Europa, for store projekter og for social retfærdighed, for forhandlinger med BRIKS-landene, den nye, win-win, økonomiske verdensorden, i et system, der beskrives som inkluderende uden at ekskludere USA, og for at have den samme slags relationer med Kina. »Mit synspunkt er, at de store projekter kan fremme menneskehedens fælles mål: rummet, de store oceaner (den blå økonomi) og Afrikas udvikling ...«

»Jeg er her for at diskutere med jer denne mulighed, som må gribes, for det, vi må gøre for morgendagens Frankrig, og ikke spille jeres og min tid med at kritisere et system og dets velkendte defekter og farer.«

Det første spørgsmål kom fra direktøren for et nystartet computerfirma, som spurgte, hvad Cheminade ville tilføje Den europæiske Union, eller fjerne fra den, for at gøre den levedygtig.

EU, svarede han, er et falsk Europa, der ledes af en falskmøntner ved navn Mario Draghi. €90 mia. om måneden

['kvantitativ lempelse'; 'pengetrykning'], der ikke er i berøring med realøkonomien, er skandaløst. Alt imens vi ikke kan af-globalisere verdensøkonomien, så kan vi af-finansialisere den, sagde han (altså, afslutte den finansielle besættelse af lande og økonomier, -red.)

På flere tidspunkter under diskussionen vendte han tilbage til behovet for store projekter og for, at Europa går med i Kinas Bælt & Vej-initiativ. Han blev også spurgt om behovet for lærlingeprogrammer i Frankrig for at hjælpe især unge mennesker til at finde jobs i de små og mellemstore virksomheder.

Til spørgsmålet, der blev rejst om gælden og den økonomiske vækst, svarede Cheminade, at gælden aldrig vil blive tilbagebetalt, ikke kun den græske gæld, men også Frankrigs, og han insisterede på behovet for en Glass/Steagall-bankopdeling.

Det franske parti, der repræsenterer LaRouche-bevægelsens politik, og som Jacques Cheminade er formand for, hedder Solidarité & Progrès. Cheminades præsidentkampagne kan følges her:

<http://www.cheminade2017.fr/Soutenez-l-impression-des-livres-de-campagne>

Rettelse: Det nævnes her i Cheminades kampagne, at han fordømmer ECB's Mario Draghis 90 mia. euro store 'pengetrykning' (QE) om måneden. Faktisk trykker Draghi for 80 mia. euro om måneden, en ud af en lang liste af finansielle forbrydelser.

Foto: Ved et FNSEA-møde i Brest præsenterer Cheminade sin vision for fremtidens landbrug.